Registered No. M. 120.

ओं.

JNÂNA BODHINI

A TAMIL MAGAZINE AND REVIEW

DEVOTED MAINLY TO

LITERATURE, SCIENCE, PHILOSOPHY & RELIGION

EDITORS:

M. S. PURNALINGAM PILLAI, B.A.

V. G. SURYANARAYANA SASTRI, B.A.

Vol. VI. No. 9.—April 1903.

CONTENTS.

		PAGE.
The Dravidian Inroads	Editors	321
The History of Southern India		324
Physical Culture	S. K. Sundara Charyar	327
Æsop's Fables	M. S. Govinda Sivan	332
Vedanta Desika	K. Ranga Charyar	336
Ideal of Universal Religion	Mahesakumarasarma	341
Kulotunga Cholan Kovai		344
Sanghita Chandrika: A Review	K. Kuppuswami Mudaliar, B.A.	353
Familiar Quotations.—I. Naladyar		356
EDITORIAL NOTES		360

Madras:

THOMPSON AND CO.,

33, POPHAM'S BROADWAY.

1903.

2546

ஞானபோதினி

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்—திருக்குறள்.

சம்புடம் VI. } 1903வரு ஏப்ரல்மீ 20உ { இலக்கம் 9.

விஷயங்கள்.

		பக்கம்.
திராவிடர் வருகை.—பத்திராதிபர்	...	321
தென்னிந்திய சரிதம்.—	...	324
உடற்பயிற்சி.—ச. கி. சுந்தராசாரியன்	...	327
கட்டுக்கதைகள்.—ம. சு. கோவிந்தசிவன்	...	332
வேதாந்ததேசிகன் வைபவம்.—கே. இரங்காசாரியர்	...	336
ஸர்வார்ஹ மத லக்ஷணபூர்த்தி.—மஹேசகுமாரசர்மா	...	341
குலோத்துங்கச் சோழன் கோவை.—	...	344
சங்கீத சந்திரிகை.—க. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் பி. ஏ.	...	353
பயின்ற மேற்கோள.—	...	356
பத்திராதிபர் குறிப்பு.—	...	360

பத்திராதிபர் :— { எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, பி. ஏ.
வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.

சென்னை :
தாம்ஸன் கம்பெனியார்
பதிப்பிப்பது.

1903

வருஷ சந்தா ரூ 2—8—0. சஞ்சிகை ரூ. 0—4—0.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41

ஞானபோதினி

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார் —திருக்குறள்.

சம்புடம் VI. } 1903ஷு ஏப்ரல்மீ 20உ { இலக்கம் 9.

THE DRAVIDIAN INROADS.

திராவிடர் வருகை.

மத்திய ஆசியா என்பது இமயமலைக்கு வடக்கிலுள்ளது. அங்கே குளிர் பொறுக்கமுடியாது. ஏனெனில், ஆங்குள்ள பெரியமலைத் தொடர்ச்சிகள் உறைபனியால் மூடப்பட்டிருக்கும். ஏறக்குறைய நிலமெங்கும் கெட்டியான கல்தரையாகவே யிருக்கும். அங்கே மழை மிகச்சொற்பம். ஆறுகளும் மிகக்கொஞ்சம். இப்பயங்கரமான நாட்டில் வசிப்பவர்களுக்குப் போதுமான தான்யம் விளைகிறதில்லை. ஆகையால் அவர்கள்ஜீவனம் செய்வதற்கே மிகவுங் கஷ்டப்படுவார்கள்; தங்கள் ஆடுமாடுகளுக்காகப் புல்லைத்தேடிக்கொண்டு ஊர்ஊராய்த் திரிவார்கள்.

இமயமலைக்குத் தெற்கே வெப்பமும் வெய்யிலுமுடையனவாய்ப் பெரிதுஞ் செழிப்பாக வளர்ந்த புல்வெளிகள் நூறுகாதத்துக்கு மேற்பட்ட விஸ்தீரண முடையனவாயிருக்கின்றன. இவ்வெளிகளின் வழியாய்ப் பெரிய ஆறுகள் ஓடுகின்றன. இங்கே பூமி செழிப்பா யிருப்பதனாற் பலவகைத் தான்யங்களும் நன்றாய்விளையும். ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஜீவனம்செய்வது மிகவும் எளிது. அநேகவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னேயே இமயமலைக்கு வடக்கிலுள்ள குளிர்ச்சிதேசத்தி னுள்ளவர்கள் அம்மலையின் கணவாய்கள்

வழியாகவந்து தெற்கிலுள்ள புல்வெளிகளுக்கு வந்தார்கள். தாங்கள் அங்கே ஜீவனம் செய்வதைப் பார்க்கிலும் இங்கே ஜீவனம் செய்வது எளிதென்று கண்டறிந்தார்கள். ஆகையால் இப்புல் வெளிகளையே தங்கள் சொந்ததேசமாக்கிக் கொண்டார்கள்.

சிலகாலஞ் சென்றபிறகு வடக்கிலிருந்து வேறுசில சாதியார்கள் வந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர் தங்களுக்குமுன் வந்திருந்தவர்களோடு சண்டையிட்டு அவர்களைத் தெற்கே ஓட்டிவிட்டார்கள். வேறுசில சாதியார் அவர்களோடு உறவாடி ஒன்றாய்க் கலந்து கொண்டார்கள். இவ்விதமாகப் பலமுறைகளில் நடந்தன.

இச்சாதியார்களிற் சிலர் மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிகமானவர்களாகவும் பலசாலிகளாகவு மிருந்தார்கள், எல்லாச்சாதியாரிலும் அதிக ஜனத்தொகையும் பலமும் பொருந்தியவர் திராவிட ஜாதியார். இவர்கள் மத்திய ஆசியாவிலுள்ளதோர் பாகத்திலிருந்து வந்தவர்கள். வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகவந்து முதன் முதற் சிந்துநதிச் சமவெளியிற் குடியேறினார்கள். இத்திராவிடர்கள் எவ்வளவுகாலம் இங்கேதங்கினார்கள் என்பது தெரியவில்லை. சிலகாலஞ் சென்றபிறகு வடகிழக்குக் கணவாய்களின் வழியாக வேறு முரட்டுச்சாதியார் வந்து இத்திராவிடர்களை வென்றார்கள். திராவிடர்களிற் சிலர் அப்புதியசாதியாரோடு கூடிக்கொண்டு முன்னிருந்த இடத்திலேயே தங்கியிருந்து மிருக்கலாம். ஆனால் அநேகர் அவ்விடத்தைவிட்டு இன்னுந் தெற்கே செல்வதே தகுதியென்று எண்ணினார்கள்.

திராவிடர்கள் குளிர்தேசத்தில் அதிககாலம் ஜீவித்தவர்கள்; மேலும் அதிக ஜனத்தொகைபடைத்தவர்கள். ஆகையினால் திராவிடர்கள் கோலர்களைப்பார்க்கிலும் அதிகபலசாலிகள். அதனாற் கோலர்களைக் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் அடக்கி ஒருங்கே தக்ஷிணத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். விந்தியமலையின் கிழக்குமுனையைச் சுற்றியும் கடற்கரையோரமாயுள்ள நெருக்கமான சமவெளியினூடும் மேலு மேலுஞ் சென்றார்கள். சிலர் கிழக்கு மலைத்தொடர்ச்சியின் கணவாய்களின் வழியாகப்போய்த் தக்ஷிண பீடபூமியில் வந்து தங்கிவிட்டார்கள். கடைசியாக அநேகவருஷங்கள் திரிந்து அநேகர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பெரியசமவெளிகளில் வந்து தங்கிவிட்டார்கள். அத்தி

ராவிடர்களின் வம்சத்தார் இன்னும் இச்சமவெளிகளில் ஜீவித்து வருகிறார்கள்.

மேலேசொன்ன திராவிடர்கள் தெற்குமுகமாக நோக்கி வரும்பொழுது அநேகநாள் பிரயாணம்செய்தார்கள். சிலர் இளைப்படைந்து இனிமேற் போகமுடியாது என்று சொல்லி அங்கங்கே தங்கிவிட்டார்கள். இப்படி அங்கங்கே நின்றுவிட்டவர்கள் திராவிடபாஷையை இன்னும் பேசிக்கொண்டு வருகிறார்கள்; இதனால் முற்காலத்தில் திராவிடர்கள் இவ்வழியாய்த்தாம் வந்தார்கள் என்பதை ஊகிக்கலாம். வடமேற்கிற் சிந்துநதிச்சமவெளியில் ஒருசாதியாரும் விந்தியமலையின் கிழக்குமுனையிலுள்ள சூடியநாகபுரியில் மற்றொரு சாதியாரும் திராவிடபாஷை பேசுகிறார்கள்.

முதன்முதலில் திராவிடர்களெல்லோரும் ஒரேபாஷையைப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அநேகவருஷங்கள் சென்றபிறகு தென்னிந்தியாவிற் பல இடங்களிலும் சிதறிக்கிடந்தவர்கள் பேசியபாஷை கொஞ்சம் மாறுதலடைந்தது. ஒரே திராவிடபாஷையைப் பல்வேறு விதங்களாகப்பேச ஆரம்பித்தார்கள். இவைகளுக்குள் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கும் முக்கியமானவைகளாம்.

திராவிடர்கள் தாங்கள் வந்தபோது அநேகம் ஆடுமாடுகளை மந்தை மந்தையாய்க் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் பசுக்கள் கொடுத்த பாலைக் குடித்துவந்தார்கள். நாடெங்கும் நிறைந்து அடர்ந்தகாட்டிலுள்ள மரங்களை வெட்டித்தள்ளினார்கள். பூமியைச் சமமாக்கி உழுது பயிரிட்டார்கள். அவர்கள் கிராமங்களில் வசித்து வந்தார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒருவனைக் கிராமாதிகாரியாக்கி மற்றவர்கள் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்துவந்தார்கள். அவர்கள் பாம்புகளையும் மரங்களையும் கும்பிட்டுவந்தார்கள். அநேக ஆயிர வருஷங்கள் மிக உஷ்ணமான தேசத்திற் சீவித்து வந்ததனால் அவர்கள் கருப்புநிறத்தை யடைந்தார்கள். இந்தியாவில் மற்றைப்பாகங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களைக்காட்டிலும் இவர்கள் இப்பொழுது மிகக் கறுப்பா யிருக்கிறார்கள்.

பத்திராதிபர்.

தென்னிந்திய சரிதம்.

[63 - ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

கி. பி. 1687—முதல் ஆங்கிலர் முதன்மை வரை.

1687—ஆம் வருஷத்திற்குப் பின்னர்த் தென்னிந்தியாவிற் சில ஜாதியார் தலைபெடுத்தனர். அவர் சரித்திரத்தை அறிந்துகொண்டால்தேச சரித்திரத்தையும் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆதலின், அவர்சரித்திரமே இங்குக் கூறப்படும். ஆயினும் அதனை இன்னுந் தெளிவாக்கும்பொருட்டுப் பொதுப்படக் கர்னாடகத்தின் சரித்திரத்தைச் சிறிது கூறுவோம் :—

கோலகொண்டா பீஜபுரம் அழிந்த பின்னர் ஜுல்பிகார்கான் என்பவன் மொகலாய சேனைகளோடு கர்னாடகத்தை எதிர்த்துச்சென்றான். அப்பொழுது மசாராஷ்டிரநாட்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவர்கள்மேல் ஆண்டுவந்த இராஜாராம் என்பவன் ஜின்ஜியில் நிலைபெற்று எட்டு வருஷகாலம் மகமதியர் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்ளாதவாறு எதிர்த்துவந்தான். ஆயினும், கடைசியில் ஜின்ஜி பிடிக்கப்பட்டது. இராஜாராம் வேலூருக்குத் தப்பியோடி அங்கிருந்து சடாராவுக்குச்சென்று அங்கே ஒரு பெருஞ்சேனை கூட்டினான். மகமதியர் முதன்முதலில் ஜின்ஜியிலேயே தங்க எண்ணினார். ஆனால் வடக்கே மகாராஷ்டியரோடு துன்பங்கள் மிக்கதனால் அவுரங்கசீபு தன் எண்ணங்களைத் துறக்கவேண்டியதாயிற்று. அவுரங்கசீபு செத்தபின் ஜுல்பிகார்கானைச் சுபேதாராக நியமித்தார்கள். ஆனால் அவன் தன்வேலையை டவுட்கான் என்பவனிடம் ஒப்பிவித்தான். ஜின்ஜி மகமதியர் தேகசௌக்கியத்திற்கு உடன்படாமையால் ஆற்காடு முக்கிய பட்டணமாயிற்று. ஜுல்பிகார்கான் 1713ஹல்கொலையுண்டான். அவனுடையபிரதிநிதிக்குப்பதிலாக நைஜாமுல்முல்க் என்று பேர்போன சின்கலிக்கான் என்ற மந்திரி நியமிக்கப்பட்டான் அவன்வந்து ஒரு வருஷமாவதற்குமுன் வேலையினின்று நீக்கப்பட்டான். அவனுக்குப்பின்வந்த ஹுஸேன்ஆலி என்ற சுபேதாரும் கொஞ்சக்காலத்தில் தன் அரசனோடு மாறுபட்டான். இதனால்அவனை மகமதியர் எதிர்த்தனர்; அவர் துண்டமகாராட்டியரும் எதிர்த்தனர். கடைசியில் அவன் மகாராஷ்டிரர் தட்சிணயனத்தைச் சேர்ந்த அறுமாகாணங்களிலும் தஞ்சாவூர், மைசூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய கப்பங்கட்டும் நாட்டுக்களிலும் வரும் வரியில் முன்றயே காற்பங்கும் பத்திலொருபங்குமாகிய "சௌத்" தைப் பெறலாமென்று சொல்லி அவர்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான். பின்னர் டில்லிக்குச் சென்று சக்கிரவர்த்தியை எதிர்த்து அவனைக்கொல்வித்துத் தானுங் கொலையுண்டான். பின் நைஜாம் டில்லியில் முக்கிய மந்திரி ஆக்கப்பட்டான். ஆனால் அவ்வேலையையும் ஒழித்துவிட்டு அவன் 1724-ஹல் ஐதராபாத்துக்குவந்து

அதுமுதல் பேரில்லாவிட்டாலும் சுயேச்சையாகவே யிருந்தான். கர்னாடகம் அவன்கீழ் இருந்தது. அவனுடைய நவாவு ஒருவன் சாடட் உல்லா என்பவன் அதனை ஆண்டுவந்தான். ஸாடட் உல்லா 1732-௵ல் இறந்தபின் அவன் மறுமகன் டாஸ்ட்ஆலிநைஜாம் உத்தரவின்றி நவாப்ஆனான். 1736-௵ல் டாஸ்ட் ஆலி திருச்சிராப்பள்ளியை எதிர்த்து அங்கிருந்த கோட்டையை முற்றுகைப் போட்டான். ஆனால் 1740-௵ல் நைஜாம் தூண்டிவிட்டதன்பேரில் மகாராஷ்டியர் வெகுநாளாய்க் கொடுக்கப்படாத "சௌத்"தை வாங்க வருபவர்போல் ஒரு பெருஞ்சேனையோடு சென்றார். டாஸ்ட்ஆலி தன்னிடமிருந்த் சேனையோடு அவர்களை எதிர்த்துச்சென்று வடஆற்காட்டில் தாமல்செருவில் உதவிச்சேனை வரும்வரையில் தாக்கிநிற்கலாம்என்று எண்ணினான். துரோகத்தினால் மகாராஷ்டியர் இருட்டில் நவாபு சேனைக்குப்பின்னேசென்று வெகுநேரம் பிடித்துச் சண்டைசெய்து வென்றனர். டாஸ்ட்ஆலியும் அவன் மகன் ஹஸேன்ஆலியும் இறந்தனர். ஸாப்தார்ஆலி என்ற வேறொருமகன் கடைசியில் அவர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்துத் தன்பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு கர்னாடகத்தை ஆண்டான். அவன்மறுமகன் மார்ட்டிஸ்ஆலி என்பவன் தூண்டியதனால் ஒரு பாத்தசாதியான் அவனைக்கொன்றான். மார்ட்டிஸ்ஆலி பின் ஆண்டான். சேனையில் கலகம் உண்டானபடியால் இவன் தன்வேலையைச் சாப்தார் ஆலியின் குழந்தைப்பிள்ளையாகிய மகமது ஆலிக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டியிருந்தது. இக்குழந்தை வந்தவாசியில் தன்மாமனாகிய தக்கியசாயபுகாக்க ஆண்டுவந்தான். அப்பொழுது நைஜாம் பெருஞ் சேனையோடு வந்தவாசிக்கு வந்து மகமதுஆலியைத் தன்பிரதிநிதியாக ஒப்புக்கொண்டான். ஆனால் அவன் தக்கியசாயபுவைத் தள்ளிவிட்டு ஆன்வருடின் என்ற ஒருவனை மகமதைக் காப்போனாக நியமித்தான். இதன்பின் ஆற்காடு மறுபடியும்முக்கிய பட்டணமாயிற்று.

1744-௵ல் மார்ட்டிஸ் ஆலியின் தூண்டுகோளாலோ என்னவோ, மகமகமத்ஆலி சொல்லப்பட்டான். பின், நைஜாம்ஆன்வருடினை ஆளும்படிசெய்தனன். இவன்வம்சத்தாரிடந்தான் ஆங்கிலர் நாட்டைப் பெற்றது. இனிக் கர்னாடகத்தில் நடந்த விஷயங்களை ஆங்கிலர் இந்தியாவில் நிலைபெற்றதைப் பற்றிப் பேசும்போது கூறுவோம்.

மதுரை இராச்சியம்.

பாண்டியவம்சம் 1310-௵ல் அழிவதற்கு முன்னரே மதுரையை மகமதியர் எதிர்த்தாரென் றெண்ணுதற் கிடமுண்டு. ஆனால் இஃது உண்மையாயிருப்பின், பின் மாலிக்காபரும் அவன்பின்னோரும் செய்தநாசத்திற்கு இது கீழ்ப்பட்டதே. மகமதியர் மதுரையை ஆண்டபொழுது எல்லாவித அநியாயங்களும் நடந்தன, மதுரைநகரத்தின் வெளி மதிலும் அதன்பதினான்கு கோபு

ரங்களும் இடிக்கப்பட்டன. மதுரையின் உயர்ந்தகோயிலில் சுந்தரேஸ்வரர் மீனாட்சி யிவர்கள் சந்நிதிதவிர மற்றைப்பாகங்கண் முழுவதும் அழிக்கப்பட்டன. 1372-௵ல் கம்பனஉடையார் என்ற மைசூர் சேனாபதி ஒருவர் மதுரையின்மேற் படையெடுத்துச்சென்று மகமதியரைத்துரத்தினர், இவர் விஜயநகர ராயரால் அனுப்பப்பட்டனர்போலும். தான்சிலகாலம் நாட்டை ஆண்டு தனக்குப்பின் உடையார்களே நாட்டை யாளுதற்கேற்பாடு செய்துவிட்டுக் கம்பனஉடையார் நாட்டைவிட்டுச் சென்றார். 1404 ௵ல் கடைசி உடையாருக்குப்பின் லக்கணநாயக்கன் என்ற பிரதிநிதி பட்டத்துக்கு வந்தான். மத்தணநாயக்கன் இவனுடனாண்டனனோ இவனுக்குப்பின் ஆண்டனனோ தெரியவில்லை. 1451௵ல் லக்கணநாயக்கன் என்றொருவன் நால்வருக்குப் பட்டங் கட்டினான். இவர்கள் பாண்டியரைச் சேர்ந்தனரென்று நம்பப்படுகிறது. இவர்கள் 48-வருஷம் ஆண்டனர். மதுரைக்கோயிலின் மதிலிலிருக்கும் நான்கு உயர்ந்த கோபுரங்களையும் இவர்கள்தாம் கட்டினார்களாம். 1515௵ல் நாட்டின் ஆளுகை மறுபடியும் விஜயநகரத்தார் கைக்குச்சென்று 1557-வரையில் அங்கே இருந்தது. அப்பொழுது சிலகாலம் அரசனொருவனும் இல்லாமையால் பாண்டியனொருவன் பட்டத்துக்குவந்தான். கொஞ்சநாளில் வீரசேகரன் என்றசோழனொருவன் இவனைத் துரத்திவிட்டான். இவன் விஜயநகரத்திற்கோடி ராயரை உதவிகேட்டான். அவர் உடன்பட்டு கொட்டைய நாகண்ணநாயக்கன் என்பவனைத் தஞ்சையரசனைத் தண்டனைசெய்யும்படி யனுப்பினர். நாகண்ணன் சென்றகாரியத்தை முடித்தான்; ஆனால்தானே நாட்டைப்பிடித்துக்கொண்டு பாண்டியனுக்குத் தராமல் இருந்துவிட்டான். இவ்வாறு கீழ்ப்படியாமைக்கு, நாகண்ணன்மகன் விசுவநாதன் தன்தகப்பனுக்கு எதிரேசென்று அவனைவிலங்கிட்டான். கடைசியில் நாகண்ணனைமன்னித்துவிட்டார்கள். விசுவநாதன் சுந்திரசேகரப் பட்டத்தில் வைத்தான். ஆனால் அவனால்நன்றாக வேலைசெய்யமுடியாததனால், ராயர் உத்தரவின்படித் தானே விஜயநகரத்தின் பிரதிநிதியானான். மதுரைநாயக்கர் விசுவநாதன் வம்சத்தவரே. விசுவநாதன் பட்டத்துக்குவந்தது 1559-போலும். விசுவநாதனுடன் ஆரியநாயகமுத்தாளி என்றொருவன் மதுரைக்கு வந்தான். அவன் வேளாளர் குலத்தில் ஏழைகளுக்குப்பிறந்தவன்; ஆனால்தன் வன்மையினாலும் அறிவினாலும் ராயரின்கீழ் உயர்ந்த பதவியடைந்தான். ஆரியநாயகன் சரித்திரம் கட்டுக்கதைகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவன் மிக்க அதிகாரமுடையவன் என்பதற் கையமில்லை. அவன் விசுவநாதனுக்கும் அவன்பின் ஆண்ட மூவருக்கும் முக்கிய மந்திரியாயிருந்தான். மதுரைப் பாளையகாரர் தம்வம்சத்தைக் கண்டவனாக அவனைமதிக்கிறார்கள். இப்பொழுது திருமலைநாயக்கன் சத்திரத்தி லிருக்கும் அவன்சிலைக்கு இன்னும் யாலையணிந்து வருகின்றனர். மதுரைக் கோயிலுள் இருக்கும் ஆயிரக்கால் மண்டபம் அவனாலாயதே. விசுவநாதன்கீழ்நாடு நன்றாக ஆளப்பட்டது. கோட்டைகளும் கோயி

ல்களும் கட்டப்பட்டன. பாய்ச்சல் வேலைகள்பல தொடங்கப்பட்டன. வல்லத்தைக் கொடுத்துத் தஞ்சையரசனிடம் திருச்சிராப்பள்ளியைப் பெற்று அதன்குன்றை பலப்படுத்திக்கொண்டார். திருநெல்வேலியில் ஐவர்எழுந்து தாம் "ஐம்பாண்டவர்" என்று சொல்லித் துபருறுத்தினர். கடைசியில் தமக்குள் ஒருவரும் மதுரையில் ஒருவனும் சண்டைசெய்து ஜெயிப்பவருக்கு நாட்டைத்தருவதாக ஒத்துக்கொண்டனர். இதில் மதுரை ஜெயித்தது. திருநெல்வேலி சீர்ப்படுத்தப்பட்டது. நாட்டுக்காவலுக்காக மதுரைக்கோட்டையின் 72-சிறுகோபுரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் ஒருதலைவனிடம் கொடுத்தனர். ஒவ்வொருவனும் தானும் தன்பின்னோரும் எப்பொழுதும் அரசருக்காகச் சேனைவைத்துக்கொண்டு கப்பங்கட்டுவதாக ஒத்துக்கொண்டனன். இஃதே மதுரைப்பாளையக்காரரின் ஆதிவரலாறு. இவர்களுட்பலர் இன்னும் தம்வம்ச நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

PHYSICAL CULTURE.

உடற்பயிற்சி.

I. உடற்பயிற்சியி னின்றியமையாமை.

வாழும்பொருளனைத்தும் தாம் நிற்க ஓராதாரமாதல், வளர்தற்கோர் முளையாதல், இயங்குதற்கோர் பிணிப்பாதல், முழுமுதலுடன் நோக்குமிடத்துத் தனியாய் எவ்வளவு கீழ்பட்டதாயினும் அம்முழுப்பொருள் சார்ந்து நிற்பதற்கு இன்றியமையாத் துணைக்கருவியாக நிற்பதோர் பொருளாதல், உடைத்தாதல் வேண்டும். இது யாவரும் நன்குணர்ந்ததே. அத்திவாரமின்றி ஒருவீடுங்கட்டவியலாது. தனக்கென வேறு பயனிலாது மிகவும் பூர்த்திபா யிபற்றப்பட்டிருக்கும்போதும் அது சாதாரணமாய்க் கட்புலனாகாமல், மற்று இருளில்மறைந்துறைய விரும்புகின்றது. ஒரு மனிதனது கருதுமாற்றலினுக்கும், உடலுக்கும் அவனது மனவோட்டத்தினிற்கும், சரீரபலத்தினிற்கும் முறையே உள்ள பியைபு மேற்கூறியதை மிகவு மொக்கும். இவ்வுவமை பொருந்துவதாயின் தசை குருதிகளின் ஆரோக்கிய நிலையினைக்காட்டிலும் மிகக்கவலை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டுவது ஒரு மாணக்கனுக்கு வேறொன்று மிலதென்பது எளிதிற்புலனாம். அற்றேனும் தங்கள் சுகாதாரத்தைக் குறித்துக் கவலையுறல், அல்லது அதேபொருள்படும் தங்கள் தசைக்குருதிகளின் விவேகத்தோடிசைந்த சீர்திருத்தம், மாணக்கர்களுண்மையாய்க் கவற்சிசெய்வதுள் கடைப்பொருளாவது நன்கு விளங்கும்விஷயம். மாணக்கனுக்கும் படிப்பி லாசைமிகமிக அவன் அதிக

மாக இவ்வழியில் வழுவி, கொடிகாட்டப்படாத புகைவண்டித் தொடற்சியைப்போன்று, எங்குநிற்குதுமென வறிவதன்முன் மரணத்திற்கேதுவாகும் செங்குத்துமலைபொன்றின் உச்சியிற் றன்னைச் செலுத்திக்கொள்ளக்கூடும். ஆகையால் அனுபவமனைத்தும் நியாயமெனத் தெரிக்கும் பின்வருவதை ஐயமற்ற மனநிதானமெனக்கொண்டு படிப்பிற் புகுவதேமேதக்கது. சாதாரணமாய் இருந்தநிலையிற் செய்யப்படும் தொழிலனைத்தும், முக்கியமாய்க் கடினமான தொடர்ந்த மனமுயற்சியுடன் கூடிய இருந்தியற்றும் வழக்கம் பெரும்பாலும் உடற்கு அசௌக்கியம் பயப்பன. இயற்கையிலேயே நொய்யதேகக் கட்டுபெற்று வித்தகங்கள் நடுவிற் றம்மை வீழ்த்திக்கொள்ளும் நோக்கமுள்ளவர்கள் உடனே மனவாற்றல்களின் வன்மையையொடுக்கி, உடற்கட்டைப் பலவீனமாக்க முயலுகின்றனர். இவ்வுறுதிக்கூற்றின்பின் நல்லதொழில் செய்பவனொருவன் தனது ஆயுதங்களைக் கூர்மையுடன் வைத்திருப்பதில், அல்லது நல்ல வீரனொருவன் தனது வெடிமருந்தை உலர்ந்தநிலையில் வைத்துக்கொள்வதில், முறையே எடுத்துக்கொள்ளுங் கவலை, ஒவ்வொருவனும் தனது உடற்சௌக்கியத்தைப் பாதுகாப்பதில் ஒருறுதிப்பாடுடன் செலுத்தத்தவருவானாகில், தன்னுடையதலையிற்றானே மண்ணைவாரிப் போட்டுக்கொண்டதாக அவன்கருதட்டும். இடையில் யாம் எம்மனுபவத்திற் கண்ட மிகவுஞ் சிறந்த வப்பியாசத்திற்குரிய கருத்துக்களிற் சிலவற்றைச் சிலத் தலைக்குறிகளின் கீழ் ஈங்கு குறித்துவிடுப்பாம்.

II தேகாப்பியாசம்.

சரீரத்தின் அங்கமொவ்வொன்றின், மற்று, உண்மையாகவே அண்டத்திலுயிர்த்திருத்தற்குரிய ஒவ்வொருவாற்றலின் கிளர்ச்சியுஞ் செழுமையும் தேகப் பயிற்சியைச் சார்ந்தன. வாழ்க்கையனைத்தும் ஒரு முயற்சி அல்லது வேலைப்பாடாகும். முற்றியவோய்வு இடுகாட்டேகணலாம். ஒருவனது ஆற்றலினெல்லை அவனது வேலைசெய் வன்மையின் எல்லையாம். உடலின் ஒவ்வொரு ஆற்றலினையும் தொழில்புரி சக்தியினையும் இசைவுள்ளவோரொழுங்குடன் வைத்திருப்பதே ஆரோக்கியமாம். உயிர்நிலையாற்றலின் மிகுந்தவளவுடன் ஆரோக்கியமாயிருப்பதே வன்மையெனற்பாலது; மிகுந்தவலியின்றியும் ஒருவன் சௌக்கியமாயிருத்தலியலும். ஆனாற் சுகமனைத்தும் அனேகமாய் வன்மைக்குவழிகாட்டும்; சுகவீனம் பலவீனமே. இயற்கையிற் சாதாரணமாய்ப் பொருள்கள் வளர்வதாப் பருத்த உருவமடைவதை எவரும் பார்க்கலாம். இவ்வளர்ச்சி பிராணிகளின் அல்லது தாவரத்திற்கடுத்த உயிர்நிலையினுக்குற்ற சக்தியை இடைவிடாமலும், நடைபிறழா

மலும் பயன்படுத்துவதேயாம். இச்சக்தியினோட்டத்தைத் தடுத்துக்குறைக்கு
மெதுவும் - உதாரணமாக கடுங்காற்று அல்லது உறைபனி - வளர்ச்சியை
மறித்து விளைவைக்குறுக்கும். ஆகையால் இருக்கையிலிருத்தல், எழுத்துப்
பீடமீது சாய்ந்திருத்தல், உடல்வளைத்து நூலினை உறுத்து நோக்கியிருத்
தல், இவைபோன்றன தன்னுடலை வளரச்செய்யும் மார்க்கங்கள் ஒரு
காலுமாகா, என்பதை மாணாக்கன்மனதில் நிறுவட்டும். தேகப்பயிற்சி
லேயே குருதியை ஓடச்செய்துத் தசைக்கட்டயிடை யூன்றிப் பண்படுத்த
லாகும். அப்பயிற்சி சொய்யாவிடின் இயற்கைமாது தன்னை இகழவொட்
டாள். கற்கும் வாலிபனெவ்வொருவனும் தினம் இரண்டுமணிநேரமாவது
திறந்தவெளியிற்போய்வருவான் ஒருறுதி முடிவு செய்யவேண்டும். செய்யா
விடின் இரத்தவோட்டமற்ற உறுப்புகள், தசைக்கட்டின் உள்ளுறைபிரிவு
களின் தொழிலின் தடைப்பாடு இரைக்குடலினும் மூளையினும் உண்டா
கும் பல அசௌக்கியச் சின்னங்கள், முதலியன தக்ககாலத்தில் அவனை
யடைந்து இயற்கைக்கு மாறாக அவன்வழுவிவருவதையும் தன் வழக்கங்
களைச் சீர்திருத்தாவிடின் கெட்டபையனைப் போன்று நிச்சயமாகவே கசை
யடிபெறுவானென்றும் தெருட்டும். ஏனெனில் இயற்கைமாது எளிதில்
மனமிரங்கும் சில மக்கட்குரிய ஆசிரியர்போன்று சிறாரைநடத்துவதில்
ஒருபோதும் நிதானமற்ற இரக்கமுள்ளவளன்று. மற்று ஏனோ மாணாக்
கன் மந்தமும் சுகவீனமும் பயக்கும் இருத்தல்நிலையினை இவ்வாறுபோற்று
தல்வேண்டும் ? ஒருவன் இருந்து சிந்தனைசெய்வதாங்கே நின்றுசெய்தலிய
லும் ; அன்று நிற்பின் பெரும்பாலும் பதின்மடங்கு நன்கு சிந்தித்தலாகும்.
மற்றுத் தற்காலப் படிப்பைக்குறித்தோ மிகவும் பாரமானநூல்கள் மிக
வும் பளுவற்ற பதிப்பில் வெகுமலிவாய்க் கிடைக்கும்போது தன்கரத்து
நூலொன்றினை வைத்திருப்பதற்காகவே ஒருவன் தனது முதுகைவளைத்து
மார்பை இரட்டித்து இருப்பதற்கு யாதொருகாரணமுமில்லை. தூங்கி
வழிந்துகொண்டு இருக்கையி லிருப்பதினும் அறையின் நாற்பக்கமும் நடந்து
கொண்டே யிருப்பின் ஒருநாடகத்தை அல்லது ஒரு செய்யுட்டிரட்டை
ஒருவன்மிகவு மியற்கையாயும் பயன்பெறவும் படித்தலாகும். இருத்தல்
நிலை உண்மையாகவே ஒருவிகாரச்செயல்; அதனையார்வத்தோடும் பாராட்
டலாகாது. ஆனாலொருவன் உட்காரும்போது அல்லது உட்காரவேண்டி
வரும்போது எதுஎப்படியாயினும் நிமிர்ந்தாவது அவன் உட்காரட்டும்;
பின்புறம் வெளிச்சத்தைநோக்க மார்புமுழுவதையும் பரவி வெளிநீட்டி உட்
காரட்டும். மேலும் பாஷைகள் கற்கும்போதாதல் செய்யுட்களில் நல்ல
விடங்களைப் படிக்கும்போதாவது கூடும்வரையின் அவன் உரக்கப் படிக்கட்
டும். இவ்வழக்கமிருபான்நற்பயன்பயக்கும். உயிர்நிலைக்குரிய மிகவுமின்றி
யமையாத சுவாசாசயத்தைப் பலப்படுத்தும் பொதுஜனப் பள்ளிக்கூடங்
கள் பலவற்றிலும் பேதமையான் ஓதக்கப்படும் சப்தக்குறிப்பு வேறு

பாட்டின் உணர்ச்சியடைய அது செவியைப்பயிற்றும். உண்மையாகவே மாணாக்கருடைய ஆவல்கொள்ளும் பயிற்சிக்கும், விருத்திபண்ண அவர் ஆயத்தங்கொள்ளும் இருந்த நிலைப்பழக்கத்திற்கும் பெரும்பாலும் இன்றியமையாச் சம்பந்தம் ஒன்றுமிலது. படிப்பிற்சிறுதளவு நிச்சயமாகவே நூற்கிடை நடத்தவேண்டும். ஆயின் ஒரு நூலை யாம் செவ்வனே கற்கவிரும்பின் முதற்கண் இலக்கணவகராதிகட்குரிய பாடுபட்டபின்பு ஒரு மலையுச்சியின் மீதாதல் தீயகுளிர்காற்று ஊறுபடுத்தின், ஒருசோலைநடுவிலாதல் காற்றோட்டமிலா ஓரறையின்கட் போன்றே நன்றுகற்கலாகும். மல்லிகை கொடியினின்றும் இனியகந்தம் சுற்றிவீசுவதாலும், ஆன்ற கடலின் பேரலைதாக்கி முழக்கும் ஒலியாலும் ஒருவன் காளிதாச நாடகமொன்றினைப் படிப்பதினா லெழும் இனிமைகுறையாது மற்றுந்தெளிவாய் அதிகமாகும். அகராதியைக்குறித்தோ முதற்கண்படிக்கும்போது மிகுக்கடினமான மொழிகளை நீவிரேசேர்த்து ஒரு சிறுதொகுப்பாய் வைத்துக்கொண்டால் இரண்டாமுறை படிப்பை அகராதியின்றிச் சுலபமாய் நடத்தலாகும். சுகத்தினைக் குறித்தும் நற்சுவையினைக் குறித்தும் மாணாக்கனொருவன் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியது யாதெனில், எங்குபடர்ந்தாலும் புகையிலை நாற்றத்தைச் சிலர்மேலேற்றிச் செல்வதாங்கு. நூல்நாற்றத்தை உடனியற்றிச் செல்லாதிருத்தலேயாம். இப்புத்தகப் பைத்தியமாகிய ஒட்டுவாரொட்டியைக் கடிவான் சிறுவனொருவன் செயற்பால நல்விஷயம் ஊதியமின்றிப் படைஞர்குழாத்துட்சேர்வதே ; அதன்கண்பெறும் போருக்குரிய படைக்கலப் பயிற்சி கல்விச்செருக்கின் அழுக்கனைத்தையும் தீரத்துடைத்து நாட்டுரிமைக்கும் துரிதமுள்ள மனிதத்தன்மையினிற்குமுரிய கடைமைகள் பலவற்றினையும் புரிய இடுப்பை ஒரு சுற்றுப்பெருகச்செய்து வலியுண்டாக்கும். முற்காலத்தில் யவனதேயத்தவர் போன்று இக்காலத்துப் பிரஸ்ஸியர்கள் படையொழிங்கி னாற்றலை அறிவதனால் ஒவ்வொருவரையும் ஒரு காலத்திற் சேனையிற்சேர்ந்து வதியச்செய்கின்றனர். ஆனால் நம்மவர்களிற் சிலரோ நன்குமுதிருமுன்னே கடைவிரிக்க ஆரம்பித்துப் பிஞ்சிற்பழுக்கின்றனர். ஆதலானே நமது நாட்டுரிமையும் மனிதத்தன்மையும் அழிகின்றது. மேலும் தற்காலத்துப் புகைவண்டி புகைபடகுகளிற் செல்வதின் வயத்தினை மனதில்வைப்பின், எதாயினுமொரு புல்வெளியிலாதல் ஒருசெய வலைமோதும் தீவிலாதல், இயற்கையின் பொற்புற்ற வதனத்தினின்றும் மிகவும் பயன்பெற்ற கருத்துக்கள் உட்கொள்ளாது, யாரத்திற்குப் பின்வாரம் மாதக்கணக்காய் மந்தமான வொரு தொல்நூலிற் பிணிப்பட்டிருக்கும் படிப்பிற் கருத்துள்ள சிறுவனொழுக்கம் குற்றமற்றதாகாது. நூலொன்று இன்றியமையாததாயின் நியாயமாகவே கையிலொன்று இருத்தலாகும். ஆனாற் கூடும்வரையி லெப்போதும் இவ்வேட்டுதவிகளிற் சாராது இயற்கை வனப்பை உற்றுநோக்குவதால் நேரேயறிவதும்

இயற்கையினாற்றல் காற்றோடு நம்மைச்சூழ்வதால் உணர்வற்றதன்மையாய்க் கருத்தும் உணர்வும் பூரிக்கத் தன்னைமறந்து அறிவுடை செயலற்ற கோலத்தில் உட்கார்ந்திருத்தலுமே சாலவும்நன்று; ஆனாற், தற்காலத்தேற்பட்டிருக்கும் தேசசஞ்சாரம் தேகசௌக்கியம் உள்ளப்பயிற்சி ஆகிய இவ்விரண்டுபயனையும் ஆதரிக்கச்செய்தவன் முன்னர் ஒருவன் அதிகமாய்ச் சிந்தித்தலைப் போற்றவேண்டுமென்பது அவசியமன்று. இயற்கை வரலாற்றின் பகுதிகளாய பௌமியநூல், நிலத்திணைப்பொருள்நூல், விலங்கியல்நூல் ஆகிய இவையனைத்தும் வெளியிடத்திலேயே நன்று கற்கலாகும். அவையிற்றின் பயன்பெறும் பயிற்சி தனித்த ஆண்மையினுக்கு நேர்த்தியான பயிற்சிச் சாலையாகும் முயற்சியு மூக்கமும் வேண்டிய கால்நடையிற்போதல் வழக்கத்தையும் விருத்திபண்ணுவதாகின்றது. சரித்திரமும் சிலாசாதன நூலுங்கூட வரலாறடைந்தபடுகை, அழிந்தசரித்திரம், பெரிய கோயில் இவையிற்றினருகிற் தக்கவாறு பயிறல்கூடும். உண்மையாகவே உலகமனைத்துமே கிட்டத்தட்ட இடம்பெயர்ந்துசெல்லுந் தன்மையிலிருக்குங்காலத்தில், வீட்டகத்துத்தங்கி, நூல்களினின்றுமட்டுமே மந்தமாக அறிவுகொள்ளும் மாணாக்கன் வாழ்க்கைமுழுவதும் சௌக்கியத்தளர்வுற்றுப் பிராணனைக் கையிற்பிடித்துச்சென்று தக்கபருவத்திற்கு முன் இடுகாடுசேரவேண்டிவருவதோடுகூட சீருடலுற்றவ ரனைவராலும் வலியறையாகவும் விகாரப்பொருளாகவும் மதிக்கப்படுதலை எதிர்பார்க்க வேண்டியதேயாகும்.

உடற்கட்டை பதமும் உறுதியும் கிரவியதாய் வைத்துக் கோடலில் விளையாட்டினையுங் கரடி பழகுதலையும் போன்று சிறந்தது வேறொன்றுமின்று. பலருஞ் செய்துவருஞ் சாப்பாட்டிற்கு முன்முறை தவறாது சரீரவியல்பினிற்கொத்து உலாவுதல், மெய்யாகவே உருசியற்ற தன்மையையடைகின்றது. சிறிது இனிமையோடு கலந்து அதனைப் பக்குவமாக்க ஒவ்வொருவரு மறியார். அத்தகைய வொழுங்கின் இனிமையற்ற தன்மையை உணர்வோருக்குச் சுகமான ஜனசமூகக் கிளர்ச்சியுடன் வேண்டிய பயிற்சியையும் கரடி விளையாட்டு பயக்கும். வாலிபருக்கும் சிறுவர்க்கும் சட்டப்பந்து விளையாட்டும், சாந்தகுணமுள்ளோருக்கும், நிதானமுற்று விவாக மற்று வயது முதிர்ந்தோருக்கும், சல்லடைப்பந்தாட்டமும் மேலானவையாம். எவ்வகையினருக்கும், எவ்வயதினருக்கும், கைப்பந்து சிறந்ததென்று எடுத்துக் கூறலாம். நிதானமற்றுச் செய்யாவிடின் படகு செலுத்தல் இயற்கையாகவே ஆணவமுற்ற மேற்றேயப் பயிற்சி. கப்பற்பாயினையும் சுக்கானையும் திறத்தொடு நிர்வகித்தல் ஊக்கமும் முயற்சியுமுள்ள ஆண்மைக் குணத்திற்குரிய ஆற்றலனைத்தையும் பயன்படுத்தும் தொழிலாம். மற்றும் மீன்பிடித்தல் சிந்திப்பதற்கும், கவிக்குரிய மனோதர்மத்தினிற்கும் வழிகாட்டுகின்றது. மாரியல் மேடைப்பந்து (Billiards) மிகவும் நல்ல விளையாட்டாகும். அதனில் உண்மையாகவே வினோதமான ஒரு தீவிரக் கண்பார்வை

யும், பரிசத்தேர்ச்சியும் மதிப்பு நுண்மையும் அதிகரிக்கின்றது. சீட்டாடுதல் இதனுடன் ஒத்து நோக்குமிடத்து மந்தமானது; ஞாபகசக்தியினை மட்டுமே அது பயிற்றுகின்றது. சதுரங்கமோ ஒரு பொழுது போக்காகாது. அஃதொரு பயிற்சிக் கருவியாய்க் கடினமான மனவேலையாகின்றது. தொடர்புற்ற மனவூக்கமற்றவனுக்கு அஃது ஒருறுதிப்பாடு பயக்கலாகும்; ஆனால் ஒழுங்குள்ள மனவோட்டமுள்ளவனுக்கு ஒருவகை ஆறுதல் பயப்பதரிது.

ச. கி. சுந்தராசாரியன்.

ÆSOP'S FABLES.
கட்டுக்கதைகள்.

IV-தவளையுங் குள்ளநரியும்.

ஒரு காட்டிற் குளமொன்றிருந்தது. அக்குளத்தினின்றும் ஒரு தவளை கரையில் தாவிக்குதித்து அங்கே வந்த காட்டு மிருகங்களுக்கெல்லாம் 'யான் ஒருகை தேர்ந்த வைத்தியன்; எவ்வித நோயினையும் தீர்க்க வல்லேன்' என்று ஒருவரும் உணராத சொற்களில் தனது வல்லமை தோன்ற உரத்த கரசரத்த குரலிற் சொல்லிற்று. இத்தகைய குரலினிற்கூறிய இவ்வார்த்தைகள் அத்தவளையை மற்றைய மிருகங்கள் வியக்கும்படி செய்தனவேயன்றி அதன் தற்புகழ்ச்சி ஏற்புடைத்தே என்றெண்ணும்படியுஞ் செய்தன. இறுதியில் ஒரு குள்ளநரி "மெல்லிய வெள்ளிய தாடைசளும், புள்ளிமிக்க தோலும் இவ்வவலக்ஷணமான உடலுமுடைய நீ எவ்வாறு பிறருடைய பிணிகளைத் தீர்க்சவல்லையோ?" என்று வினவிற்று.

நீதி.—வைத்தியனே! உன்னுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்க.

அமைக்குமாறு.—நாம் வழக்கமாய்ச் செய்யும் பிழைகளைநம்மிடம் நிகழவொட்டாது தடுத்தலின்றிப் பிறரிடத்தில் அவை நிகழக்கண்டு அவற்றைத் திருத்த முயலக்கூடாது. இவ்வுலகில் வைத்தியம் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டிய கண்சளுடையார் கண் வைத்தியஞ் செய்யத்தக்கவர்களல்லர்.

"ஏதிலார் குற்றப்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பிற்
றீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.
தன்குற்ற நீங்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பி
னென்குற்ற மாகுமிறைக்கு"—திருக்குறள்.

V. கழுதையும் முள்ளியும்.

ஒரு கழுதை அறுப்புக்காலத்தில் தன் எஜமானனும் கதிர் அறுப்பவர்களும் உண்ணும் பொருட்டு வயல்வெளியின் வழியாகப் பலவகைப்பட்ட உண்டிகளேயுஞ் சுமந்து கொண்டு போயிற்று. அங்ஙனம் செல்கையில் ஆங்கோர் அழகிய முள்ளியிருந்ததுகண்டு, மிகப்பசியாயிருந்தமையால் அதனைத் தின்னத்தொடங்கிற்று. அது தின்றுகொண்டிருக்கும்போது பின்வருமாறு யோசித்தது. "எத்தனை சோற்றுக்கு வீங்கிகளாய சாப்பாட்டிராமர்கள் யான் கொண்டுபோகும் இப்பலவகைப்பட்ட உண்டிகளை உண்டு சந்தோஷமாயிருப்பதாக நினைப்பார்கள்! ஆனால் எனக்கோ மிக்க சுவையும் இனிமையும் வாய்ந்த உணவைக்காட்டிலும் இம்முள்ளியே மிக்க சுவையுள்ளது; பெரிதும் விரும்பத்தக்கது.

நீதி:—ஒருவனுக்குப் பால் மற்றவனுக்குப் பாஷாணம்.

அமைக்குமாறு.—ஆடவர், பெண்டிர் சிறுவராய இவர்களது உயரமும் தலைமயிரின் நிறமும், மேனிப்பொலிவும்முதலாயின மிகவும் வேறுபடுமாறு போலவே அவர்களது சுவையும் மிகவும் வேறுபடுகின்றது. ஒன்றைப்போல் மற்றொன்றையும் ஒத்திருக்க எதிர்பார்த்தல் மிகவும் பேதைமையாம். இங்ஙனமிருப்பினும், தங்கள் சொந்த விருப்பத்தையாவது வெறுப்பினையாவது தசைவுடைமைக்குற்ற ஒரே விதியாகநினைத்துக்கொண்டு, தாங்கள்மதித்தது போல மற்றிவர்களும் மதியாவிடிற் குழந்தைகளென ஆச்சரியப்படும் மனிதர் எத்துணையோர்களைப் பார்க்கின்றோம். அடிக்கடி முரட்டுத்தனமான வார்த்தைகளை வழங்குமாறும், வேண்டாத விஷயங்களிற் பிரவேசிக்குமாறுஞ் செலுத்தும் இப்பெரும் பிழை இக்கதையிற் கண்டிக்கப்படுகின்றது.

மக்கள் கருத்தவர் வைத்துள கடிகைபோல்
ஒவ்வா ; ஒருவரு முற்றுவே றொருவர்
செல்லும் வழிகளிற் செல்லார் ; தாந்தாம்
கொண்டதே கோளெனக் கூறிநம் புவரே.

VI. வானம்பாடியும் அதன் குஞ்சுகளும்.

முதிர்ந்து அறுக்கும் பருவத்திலிருக்கும் கதிர்களினிடையே தன் குஞ்சுகளை ஒளித்துவைத்திருந்ததோர் வானம்பாடி தன் குஞ்சுகள் இறகு முளைத்துப் பறந்து வேரிடத்திற்குப் போகுமுன்னர், எங்கே கதிர் அறுப்பவர்கள் வந்து அறுத்து விடுகிறார்களோவென்று பயந்துகொண்டிருந்தது. ஆகையால், தாய் இரைதேடுவதற்குப் பறந்துபோகும்போது தன் குஞ்சுகளிடம் "கதிரறுப்பவர்கள் நானில்லாதபோது என்ன பேசுகிறார்களோ அவற்றைக் கவனித்துக்கேட்டு நான் வந்ததும் என்னிடம் சொல்லுங்கள்"

என்று கட்டளையிட்டது. அவ்வானம்பாடி சென்ற வளவில் அந்நிலத்தின் சொந்தக்காரன் தன மகனைக்கூப்பிட்டு "நல்லது, இந்தத்தானியம் வேண்டியவளவு முதிர்ந்திருக்கின்றதென்று நினைக்கின்றேன். ஆகையால் நாளைக்கு அதிகாலையில் நமது நேசர்களிடத்தும் அண்டையிலிருப்பவரிடத்தும் சென்று இங்கே வந்து நமக்கு உதவும்படி சொல்லி அழைத்துவா" என்று சொல்லியதைக் குஞ்சுகள் கவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. பெரிய வானம்பாடி வந்தவுடன் அக்குஞ்சுகள் நடுநடுங்கி அதைச்சுற்றிக் குதித்து நடந்தேறியதைச் சொல்லித் தங்களை வேற்றிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும்படி கேட்டுக்கொண்டன. தாய் குஞ்சுகளைப் பார்த்துப் "பயப்படாமலிருங்கள்! சொந்தக்காரன் தன் நேசர்களையும் அண்டையிலிருப்பவரையும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறானாதலின் நாளைக்கு இக்கதிர் அறுக்கப்படப்போகிறதில்லை" என்று சொல்லிற்று. மறுநாளும் தாய் அதே வேளையில் முன்போலவே கட்டளையிட்டுச்சென்றது. சொந்தக்காரன் வந்து, யார் யாரை அழைத்தனனோ அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே காத்திருந்தான். சூரியனோ கடுவெயிலெறிந்தனன். ஒருவரும் அவனுக்கு உதவவாராததனால் அன்று ஒரு வேலையும் நடக்கவில்லை. அவன் "நம் சிநேகரிவர் நம் பத்தக்கவர்களல்லரென்பது தோன்றுகின்றது. ஆகையால் நீ உன் மாமன் முதலிய உறவினரிடத்துப்போய், நாளைக்காலையிற் பொழுதோடே அறுப்பதில் நமக்கு உதவும்படி வரவேண்டினேனென்றுசொல்" என்றுதன் மகனிடம் சொன்னான். இதையும் பயமிகுந்த அக்குஞ்சுகள் தம் தாயினிடம் கூறின. அதற்குத்தாய் ,, அப்படியானாற் குழந்தைகாள்! பயப்படவேண்டாம்! உறவினர் ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்ய முன் வரமாட்டார்கள். ஆனால் மிகவும் சாக்கிரதையாய் அவர்கள் அடுத்ததரம் சொல்லிக்கொள்வதைக் கவனித்துக்கேட்டு எனக்கு அறிவியுங்கள்" என்று சொல்லி வழக்கம்போலவே மறுநாளும் வெளியே பறந்துபோயிற்று. சொந்தக்காரன், தன் உறவினரும் மற்றைய அண்டையிலிருப்பவரைப்போல், ஏனோ தானோவென்றிருப்பதைக் கண்டு கொண்டு "சொக்கா! கவனித்துக்கேள், நாளைப் பொழுதுவிடியுமுன்னேயே நல்ல அரிவாளிரண்டு கொணர்ந்துவை; நாமே கதிரை யறுத்துவிடுவோம்" என்று தன் மகனிடம் சொன்னான். அக்குஞ்சுகள் இதனைத்தாயிடம் உரைத்தபோது "நாம் போய்விடவேண்டியது உண்மை தான்! ஒருவன் தானே ஒரு காரியத்தைச்செய்ய முயலுவானாயின் அவன் எமாறமாட்டான்" என்று தன் குஞ்சுகளை நோக்கி யுரைத்தது. பின்னர் அஃது உடனே தன் குஞ்சுகளை யெடுத்துச்சென்றது. மறுநாள் அவனும் அவன் மகனும் கதிரையறுத்தார்கள்.

நீதி:—தன் காரியம் நன்றாய் முடியவேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் அதனைத் தானே செய்யவேண்டும்.

அமைக்குமாறு:—இக்கதை தற்சார்பென்னுங் கடமையை விளக்குகின்றது. 'குடியானவன் செருப்பிலிருக்கு மண்ணே அவன் உழுநிலத்திற்குத் தக்க எருவாம்' என்றோர் ஆங்கிலப்பழமொழியும் வழங்குகின்றது. நீயே செய்யக்கூடிய காரியங்களிற் சிநேகருடைய உதவியையும், உறவினருதவியையுப் நம்பியிராதே.

நண்பின ருறவினர் நகைத்துப் பின்செல்வர்
பண்பொடு செயல்பல பரிந்து செய்பவன்
எண்கொண்ட வாறவை யினிது முற்றத்தான்
திண்கொண்ட கைகளைத் தேர்ந்து கட்கவே.

VII. சேவலுங் குள்ளநரியும்.

வெயிற்காலத்தில் ஒரு நாட்காலையில் ஒரு குள்ளநரி ஒரு நிலத்தினருகிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில், காட்டு விலங்குகள் பிடிப்பதற்கென்று கட்டியிருக்கும் வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டது. ஒரு சேவல் தூரத்திலிருந்து நடந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அக்கொடிய பகைவனிடந்தனக்கு நம்பிக்கை யில்லையேனும் சேவல் மிகவுஞ் சாக்கிரதையாய் அதனையடுத்து நடுநடுங்கி அதிக அச்சத்தோடும் அதனை எட்டிப்பார்த்தது. அந்நரி அதனைப்பார்த்த வுடனே தந்திரமாய் "என் அன்புடைய தம்பீ! எனக்கு இந்தத் துர்திர்ஷ்டமான கேடெல்லாம் உன்னாலேயே வந்திருக்கின்றன பார்! ஏனெனில், நான் வீட்டுக்கு அந்த வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கும் போது நீ கூவுவதைக்கேட்டு, அப்புறம் போவதற்குமுன் உனக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறதென்று கேட்கத் தீர்மானித்தேன். ஆனால் வந்த வழியில் இந்த விபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். ஆகையால் இப்பொழுது இக்கயிற்றை அறுப்பதற்கோர் கத்திகொண்டு வரும்படி வணக்கமுடன் விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ளுகிறேன். அது முடியாவிட்டால் நான் இக்கயிற்றைப் பல்லாற் கடித்து அறுக்கும்வரையிலாவது இதை நீ கூவி வெளிப்படுத்திவிடாமல் ஒளித்துவைக்க வேண்டுகின்றேன்" என்று எண்ணத்தகாத கபடத்தோடுரைத்தது. சேவல், விஷயம் இப்படியிருப்பதைப் பார்த்து விடைபகராது, தன்னால் இயன்ற வேகத்துடன் பறந்து, குடியானவனிடம் நடந்தது முழுவதையு முரைத்தது. அவன் நல்ல ஆயுதமொன்று எடுத்துக் கொண்டுபோய் நரி தப்பி ஓடுவதற்கு முன்னே அதனைத் தொலைத்தான்.

நீதி :—பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு.

அமைக்குமாறு :—பிறருடைய துன்பத்தை நீக்குதலால் தயையுள்ள மனம் பேரானந்தத்தை அடைகின்றது. தாதாக்களநேகர், பிச்சை கேட்கிற ஒவ்வொருவனுக்கும் கொடுத்து அதனால் வஞ்சகத்தையும் சோம்பேறித்தனத்தையும் அடிக்கடி விருத்தி செய்கிறார்கள். மனச்சாக்ஷிக்கிசைந்து நடக்

குமோர் உண்மையானவன் தான் நீக்கும் பிறர் துன்பத்தைப்பற்றி உள்ளூற விசாரிப்பான்; அஃதன்றியும் ஈகை வேட்கையுடன் தான் செய்யுந் தர்மமனைத்தும் தக்க விடங்களிற் செலவிடப்படுகின்றதா என்று கவலையுடன் ஆராய்ந்து பார்ப்பான்.

பத்தியினி லாசையினிற் பாரோ ரிணங்கார்க
ளொத்தகொடை யார்க்கு முறும்.

(இன்னும் வரும்.)

ம. சு. கோவிந்த சிவன்.

VEDANTA DESIKA.

வேதாந்ததேசிகன் வைபவம்.

(318-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பின்னராங் கொருதினம் திருமலையாத்திரையாப் பெருங்குழுவொன்று வெளிப்பட்டுச் செல்வதைக்கண்ணுற்ற வேதாந்த சோளரியும்,

" ஊனேறு செல்வத் துடற்பிறவி யான்வேண்டேன்
ஆனேரேழ் வென்றா னடிமைத்திறமல்லால்
கூனேறுசங்க மிடத்தான் திருவேங்கடத்து
கோனேரி வாழுங் குருகாய் பிறப்பேனே.
உம்பருலகாண் டொருகுடைக்கீ ழுருப்பசிதன்
அம்பொற் கலையல்குல் பெற்றாலுமாதரியேன்
செம்பவள வாயான் திருவேங்கடமென்னும்
எம்பெருமான்பொன் மலைமே லேதேனு மாவேனே "

என்று வாயாற வழுத்தி யப்பதியை யடைந்துள்ளோராய நங்குரவர் பெருமானுங் குலசேகராழ்வாரைப் போன்று தாமும்,

(முன்னந் தமதவதாரத்திற்கு ஹேதுபூதமாய மணி (கண்டை) யைத் தந் தந்தைபாலீந் தனுக்ரஹித்தருளிய திருவேங்கடத்தமுதனை) யஞ்சலிக்கப் பேரவாக்கொண்டு பிரயாணராய்க் கடிகாசலத்தை யண்மி யாண்டு பரமகருணாநிதியாய்த் துலங்கும் அக்காரக்கனியைத் திருட்டித்து,

" எக்காலத் தெந்தையா யென்னுள் மன்னில்மற்
றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்
மிக்கார்வேத விமலர் வழங்கும் என்
அக்காரக்கனியே யுன்னையானே "

என்றவணங் குரவரருளிய பாசுரங்களைப் பாடிப்பாடி யவ்வக்காரக் கனியைத் தவுத்தியப் பிரணமஞ்செய்து ஆருமனத்தொடங்வனே சாலவுஞ் சோர்னழகி யாறடைந்து அதிலாடி காலக்கடன்களைச் செவ்வனே யாற்றிப் பின்னராங்கு ஸர்வலோகநாயகியாம் அலர்மேன்மங்கையை யட்டாங்க ஸஹிதம் ப்ரணமஞ்செய்து மீண்டுந் திருமலைத் தாழ்வரையில் நம்மாசிரிய ரத்தினமா விளங்கிடு முடையவராலே திருப்பிரதிட்டையாக்கப்பெற்றுத் திவ்விய தேஜோமயர்களா விளங்கும் ஆழ்வார்களையும், ஜகத்பிதாவான ஸ்ரீகோவிந்தராஜனையுந் திருவடிதொழுது

ప్రపద్యేతంగురుం ప్రాయః శ్రీనివాసానుకంపయా ।
ఇక్షుసారస్రవంత్యేవయన్మూర్త్యాశర్కరాయితం ॥ என்றும்,

“ கண்ணனடியிணையை யெமக்குக் காட்டும் வெற்பு
கடுவினைப ரிருவினையுங் கடியும் வெற்பு
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்பு
தெளிந்தபெருந் தீர்த்தங்கள் தெரிந்தவெற்பு
புண்ணியத்தின் புகலிதென்னப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகின் போகமெலாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கட வெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே” என்று மனுஸந்தித்துக்கொண்டே சலிப்பில்லாது அவ்வசலத்தை யஞ்சலித்து அக்கணமே யதன் நெறியானே செல்லுழி, இடையிலுள்ள எம்பெருமானாரைப் பிரணமித்துப் பின்னராண்டிருந்தே திவ்ய நகரையும், திருக்கோபுர நயினாரையும் திவ்யவிமானத்தையு மஞ்சலித்து வீதிவலமாக வெழுந்தருளி ஸ்வாமிபுட்கரிணியினீராடி யனந்தரம் த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரங்கள் (பன்னிரண்டு திருமாண்காப்புக்கள்) யக்ஞோபவீதங்கள், திருப்பவித்திரங்கள், துளஸிநளினுட் சமாலைகள், திருப்பரிவட்டங்களாதியாயவைகளை மந்திரபூர்வகமாக முறையே தந் திருமேனியிலணிந்து திவ்யதேஜோரூபியாய்த்துலங்கி ஞானப்பிரானைத் தொழுது பிரதக்கணமாக வாலயம்புக் காங்கு இலக்குமியம்சமாயசம்பக விருக்கத்தை மனதார வேற்றித்தொழுது, அவ் ஞானப்பிரான தருள்வெள்ளந் தேங்கியபோலொளிரும் புட்கரிணியைப் பிரதக்கணித்து உட்சென்றுங்கண் ஞானமுத்திரைகொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாரது சரணகமலங்களைத் தஞ்சென்னிமிசைசூடி,

పశ్యేమలక్ష్మణమునేః ప్రతిపన్న హస్తౌ ఉన్నిద్రపద్మసుభగాముపదేశముద్రాం ॥
ఆకర్షణానినిగమాంతసరస్వతీనా ముచ్చాటనానిబహిరంతరుపప్లవానాం ।
పద్యానిఘోరభవసంజ్వరపీడితానాం హృద్యానిభాంతియతిరాజమునేర్వచాంసి॥

என்கிற ஸ்லோகாதிகளை யருளிச்செய் துட்புகுந்து,— 'படியாய்க் கிடந்தும் உன் பவளவாய்க் காண்பேனே' என்ற குலசேகரன் படியருகே கிடந்து,

"அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேன்மங்கை யுறைமார்பா
நிகரில்புகழா யுலகமூன்றுடையா யென்னையாள்வானே
நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
புகலொன்றில்லா வடியேனுன் னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே"

என்கிறபாட்டை யனுஸந்தித்துக் சொண்டே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் திவ்ய மஹிஷீபூஷணாயுதாதிகளையும் தொழுது, அவனது திவ்யகல்யாண குணானுபவங்களைக் குறைவறவனுபவித்திராநின்றுழி—இவர்பாற் றமது கடாக்ஷவீக்ஷணியங்கொண் டுவந்தருளிய திருவேங்கடமுடையானும் அங்ஙனே தீர்த்தாதிகளைப்பிரஸாதிப்பித்து (இக்கவிதார்க்கிககேஸரியைவிளித்து) நீவிர்நம் விடயமாக ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தருளுவீராகவென்னலும், அங்ஙனேயாகுகவென வந்நியமனத்தைச்சிரஸாக்கொண்டு (இன்னணமிவ்வேழை மாட்டிரங்கிய தயாகுணவிடயமாக) தயாசதக மென்றொருநூலைச் சரணாகதி மந்திரமாய த்வயத்துக்கு விவரணரூபமாகவருளிச்செய்ய வதனைச் செவியேற்றருளிய லோகாராட்டியனான வெம்பெருமான் மனமுவந்து பிள்ளையைக் குளிரநோக்கி யனுக்ரஹித்தருள யன்னவருங் கிருதார்த்தராய் ஆண்டுள்ளாரனைவர்க்கும் விசேடார்த்தங்களை யுபதேசித்துச் சின்னாளவணிருந்துழி யொருநாளித் தூப்பிற்பிள்ளையும் விவரணஞானவுளங்கொடு

ప్రశమిత కలిదోషాం ప్రాజ్యభోగానుబంధాం సముచితగుణజాతాం సమ్యగాచార యుక్తాం । శ్రితజనబహుమాన్యాం శ్రేయసీం వేంకటాద్రౌ శ్రియముపచినునిత్యం శ్రీనివాసత్వమేవ ॥

என்ற ச்லோகத்தால் ப்ரதிபத்திரூபமாகிய மங்களாசாஸனஞ்செய்தருளி சகல மரியாதைகளையு மளிக்கப்பெற்றுகந்தவராய் அத்தலத்தைநீத்துச் சாலவும் வடமதுரையாதியாய முத்திநற்றலங்களையடைந்து ஆங்காங்குள்ள வருட்பெரும்பிழம்பாகிய் வெம்பெருமான்களை யாராதித்தாங்குள்ளவர்களைத் திருத்திப் பணிகொண் டன்னார்க்குச் சம்பிரதாயார்த்தங்களை யுபதேசித்தவணிருந்து சின்னாடிகளைக் கடந்து துங்கபத்திரா நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு பகவத்ஸந்நிதியி லெழுந்தருளி யிருந்துள்ளளவில், ஆண்டு ஸஞ்சாரநிமித்தம் யாத்திரார்த்தம் அடைந்திருந்த (தம்மொடு இளமையில் கல்விபயின்ற மித்திரராய) வித்தியாரண்யரென்ற ஸந்யாசியைக் கண்ணுற்றுப் பேரானந்தமுற் றளவளாவுங்கால் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமும், வித்யாரண்யரை விளித்து நீவிரடைந்துள்ளநிலை, துறக்கமார்க்கத்துக் குரிமையன்றென்று சாத்திரமுறையானே நிரூபித்து எங்ஙனமிதனை மறுக்கவல்லீர் எனக் கடாவலும், அச்சன்யாஸி : இங்ஙிகமாந்தாரியனது வாய்மொழிசர

தமேயாயினும் நாங்கொண்ட நிலை பக்னமாக லாகாதென சபிமுஷ்டி (குரங் குப்பிடி) யெனக்கொண்டவராய் உத்தரமாய வாய்மதம்பேசாது மூங்கை போன்றிருந்தனர்.

ஈதிங்ஙனமாக இவர்களிருந்துழி, யங்ஙகரவரையன் மகளாரைப் பிர ம்மரக்ஷஸ் பிடித்துப் பீடிக்குங்கால், அவ்ராக்ஷஸைப் போக்கப் பலமந்திரா திவகைப்பட்டோரால் ஒண்ணுதிருந்து (இவ்விருவரது வரவையறிந்து) யிவர்களையடைந்து பிரணமத்தொடு தம்மனக்குறையை கிளத்திப் பிரார்த் திக்குங்காலையில் பிள்ளையும் அரையணைநோக்கி யாமவ்வணஞ் செய்க்கடவ வொண்ணுதென மறுத்தாண்டிருந்து ப்ரந்தாவன முதலாய திவ்யநகரப் பெருமான்களை யஞ்சலித்துக்கொண்டு—இனகுலக்கு இனனென்ன விலங் கிய இரகுபதிவாழ் திருவயோத்தி மார்க்கமாய் வாராணசியைப்புக்குப் பா கிரதி நீரிற்றிளைத்து,

ఇహాపురుషవిజానతాం పురాణం నిగతివశేన నిమీలితాందయాళుః ।

ఉపనిశతిపతిస్స్వయంపశూనాం ఉపనిషదామపిదూరగంరహస్యం ॥

என்ற ச்லோகத்தை யனுஸந்தித் தாங்கணிருந்து ஸ்ரீ புருடோத்த மம், கூர்மம், அஹோபிலம், திருமலை, திருவேவ்வுளூர், திருவல்லிக்கேணி, திருக்கடன்மல்லை, திருநீர்மலை, திருவடவேந்தை முதலாய பலதிவ்ய தே சங்களைச்சார்ந் தாங்காங்குள்ள எம்பிரான்களைப் பிராணமத்தொடு மங்க ளாசாஸனஞ்செய்தருளிப்போந்தவரா யங்ஙனே ஸ்ரீபெரும்பூதூரையடை ந்து (அவணுள வெம்பெருமானார்மாட்டு என்றும் பிரியகில்லா ஸந்துட்ட மனத்தராகையால்), వందేతం యమినాందురంధరమహం * * * * * * என்ற ச்லோகாதிகளை மனனித்துக்கொண் டவ்வெம்பெருமானரைச் செவ்வனே நோக்காநந்தங்கொடு தீர்த்தாதிகளைப் பிரஸாதிக்கப்பெற்ற வரா யிருந்தவளவி லிக்கவிதார்க்கிககோளரியை யவ்வெம்பெருமனர் கண் ணுரக்கண்டு விளித்து நீவிர் எமது தரிசனத்தை மிகப்படுத்தக்கடவீரென் னலும், பிள்ளையுமங்ஙனேயாகுகவென—'ஆரணநூல்வழி,—என்னும் பா சுரத்தையும், వసితాఽఘూతపరివాదివైభవా * * என்றிதுபோன்றசில ச்லோ கங்களை யருளிச்செய்து உடனே விடைபெற்றுச் சாலவும் கச்சியம்பதியை யடைந்து பண்டையேபோல், சித்தாந்தப்பிரவசனஞ் செய்துகொண் டெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

அப்போழ் தாங்கொரு மாயஸந்யாஸி பெரும்விருதொடடைந்து இப் பிள்ளையயண்மி பன்னெடுநாள் வாதிட்டுப் புறமுதுகிட்டோடித் தம்பாலு ள்ள க்ஷுத்திரமந்திரப்பேற்றால் அகங்கரித் தாண்டுள்ள ஒருதடத்தின்மூழ்கி யதன் பூர்ணபயஸையும் பானம்பண்ணலும் (அம்மாமந்திர பலத்தால்) துப்பிற்பிள்ளையி னுதரத்தில் உபாதியுண்டாக,—முக்காலங்களுமுணரும்

பரமஞானியாய நிகமாந்ததேசிகனுர் அம்மந்திரத்தினதுந் தமது உபாதை யினது வன்மையையு முணர்ந்து அங்ஙனே யதற்குமாருத் தம்மெதிரிற் கிடந்த ஒரு தம்பத்தைக் கீறி யதன்வழியா யச்சந்யாஸியருந்திய நீரத்தனே யும் பெருகும்படி யியற்றி யொன்றுமுணராார்போல் வாளாகிடத்தலும், இஃதோர்ந்தாஞப வன்னவனு மினித் தம்மால் பிள்ளையை வெல்லும் திற னிலையெனத் தேர்ந்து மீண்டும் பாதசாரியாய் வேதாந்தமகாதேசிகனைக் கிட்டி யன்னாரது திருவடிப் போதுகளில் பன்னாழிகைகாறும் ஸாட்டாங் சப் பிரணமமியற்றி வந்தித்துப்பலவாறுவேண்டித் தாசபூதனுகிச் சின்னு ளிருந்துத் தாமறியா மறைப்பொருட்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து விடைபெற் றுத் தம்மில்லம்புக்குக் கிடந்தனன்.

இன்னண மிவரிருத்தலும், முற்கூறியவித்யாரண்ய ரென்பார் அரைய னரும்புதல்விபைப் பற்றியிருந்த பிரம்மரக்ஷஸைப்போக்கி விஜயநகர ரா ஜவல்லபராயிருந்துழி, உஞ்சீவிர்த்தியையே பெருங் கடமைப்பாடென மதி த்து நிகழ்த்திவரும் தேசிகனுர்பால்—,

வாரிர் குலச்சிரேட்டரே !

எமதரையனே நுமது தொண்டனுக்கிப் பெரும்பொருளை யீயுமாறு யான்செயக்கடவேன்; நீவிர் வறுமையின் மிகுதியாற் கொண்டுள உஞ்சீவிர்த் தியை (ஏற்பதை) யொழித் தீண்டடைவீராக,—என்ருெருநிருபம் விடுத்த லும், அதனே யுற்றுநோக்கியவராய்த் தூப்பிற்பிள்ளை யங்ஙனே யதற்குமா ருக, [illegible] * * * * என்ருெரு ச்லோகத்தை வரைந்தனுப் பலுமந்நிருபத்தைக்கண்ட வித்தியாரண்யர் பெருமனங்கசிந்து—என்செய் வது? பிள்ளையின் வைராக்கியத்தை யெவ்வகையானும் நீக்கமுயல்வதே பெருங்கடப்பாடெனச் சின்னாணித்து மீண்டுமொரு திருமுகமனுப்ப, பிள்ளை யதனையுமேற்று, [illegible] என்றுதுவக்கி விடயாதிகளில் வைராக்கியத்தை யும், பரமனிடத்திற் ப்ரேமாதிக்கத்தையும் தெளிவுறக்காட்டுந் தகைமைத் தாய பஞ்ச ச்லோகங்களை யோரேட்டினிடம் வரைந்து அன்னதை வித்யா ரண்யர்பால்விடுத்தலும், வித்யாரண்யர் அம்மறுப்பைக்கண்டு தாம் மேற்கொ ண்ட முயற்சி யினிடையூற்றினுக்கு த்விதீயாவச்சதியில்லாமற் போயது; அத்தூப்பிற்பிள்ளை மனநிலை சாலவும் மெச்சற்பாலதே என்று பலவேறுவி தங்களகக் கிளத்தி வாய்பொத்திப் பிள்ளையைச் சரணடைந்து அவரது குணாதிதவைபவங்களி லீடுபட்டுப் பன்னாள் பிரவணரா யுகந்திருந்தனர்.

(இன்னும்வரும்.)

கே. இரங்காசாரியர்.

IDEAL OF UNIVERSAL RELIGION.

ஸர்வார்ஹமத லக்ஷண பூர்த்தி.

காரிய குருவால் யாதுபயன்எனில், பிரதிபந்தங்களை யவர் இனிது விலக்
சக்கூடும். அதனுடன் அவரதுகடமை முடிவு பெறுகின்றது. ஆகையால் நுங்க
ளாற் கூடுமாயின் உதவி புரிமின்; ஆயின் அழிக்கற்க. மனிதர்களை ஆத்மகாமர்
களாக்க நுங்களால் முடியுமென்னும் வீணெண்ணங்களை யொழிமின். இவை
யெல்லாம் முடியாதவையாம். நுங்கட்கு நுங்கள் ஆன்மாவைத்தவிர்த்து வே
று ஆசாரியன் இலன். இதனை யொப்புக்கொண்மின். அங்ஙனம் ஒப்புக்கொள்
வதனால் ஆகும் பயன் என்னை யெனின், மன்பதையில் பல்வேறு இயல்புகளு
ள்ள மாநுடர்களைக்காண்கின்றோம். பல்லாயிரக்கணக்கான மனவேறுபாடுக
ளும் மனச்சார்புகளும் அமைந்தவரும் உளர். காரியத்தளவில் பயன்படுமா
று இவர்களைப் பூர்ணமாய்ப் பொதுமை படுத்துதல் கூடாமை. ஆயின் யான்
கொண்டகருத்திற்கு இவர்களை நான்கு வகுப்புகளாய்ப் பிரித்தற் போதுமா
னது. முதலாவது: சுறுசுறுப்பாய்க் கருமத்தைச் செய்யும் மனிதர் சிலர் இரு
க்கின்றனர். வேலைசெய்வதே அவர்கள் விருப்பம். அவர்களது தசையிலும்
நரம்புகளிலும் அபாரமான வலிமை சேர்ந்திருக்கின்றது. உழைத்தலும், வை
த்தியசாலைகள் கட்டுவதும், தர்மகைங்கரியம் புரிதலும், வீதிகள் அமைப்ப
தும் ஆகிய இன்னோரன்ன பலவகைக் கருமங்களைச் செய்வதிலேயே அன்னா
ருக்குத் தாற்பரியம். இத்தகையார் தொழிலில் விருப்பமுடையார் எனப்படு
வர். இனி, காம்பீர்யத்தையும் சௌந்தரியத்தையும் பெரிதும் காதலிப்பவரா
ன உற்சாகப்பிரியர் சிலர் உளர். அன்னார் சவுந்தரியத்தைப்பறி நினைக்கவும்,
சிருஷ்டியின் வனப்பை யனுபவிக்கவும், அன்பையும் அன்புருவானஈசனையும்
போற்றவும் விரும்புவர். இத்தகையவற்றினையே அவர்கள் காதலிப்பர். பண்
டைக்காலத்து மகான்களாய முனிவர்களையும் பூதலத்திற் றோன்றிய வீச
னது திருவவதாரங்களையுமே அவர் முழுமனதுடனும் நேசிப்பர். ஹேதுவா
தத்தின் உதவிகொண்டு*அபிஷிக்த மூர்த்தி, புத்தர் முதலியவர் உண்மையாய்
உலகத்தில் இருந்தனரா இல்லராவெனத் தாபிப்பது அவர்களுக்கு அநாவசி
யமாம்.† திருமலை உபந்யாச நிகழ்ச்சியின் சரியான காலத்தைப் பற்றியேனும்
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறந்த சரியான நிமிஷத்தைப்பற்றியேனும் அவர்களுக்கதிக
கவலை யில்லை. அவர்களுக்குவேண்டியதெல்லாம் எம்பெருமானது திருவுருவ
க்காட்சியும் அவனது திவ்விய குணாநுபவமுமேயாம். அவர்களது அன்பினுக்
குரிய புருஷோத்தம மங்களத் திருமேனிகள் உண்மையில் இருந்தனரா அல்
லரா என்பதை ஸ்தாபிக்கமுடியுமா முடியாதா வென்பதைப்பற்றி யவர்களுக்
கு எட்டுணையும் கவலை கிடையாது. மேற்சொல்லிய இயல்பினை யுடையவர்
பக்தர் அல்லது உற்சாகப்பிரியர் எனப்படுவர். இனி மானச சூக்ஷ்ம திருஷ்டி

---

* Christ (=the anointed) கிறிஸ்து.

† Sermon on the Mount.

யில் பிரியமுள்ளவர் சிலர் உளர். அவர் தம்மைத்தாமே பகுத்தறிந்து மனோ தர்மங்களைச் சோதித்துணர்ந்து அவற்றைத் தம்வசமாக்கு.மாற்றின் அறிவைப்பெற விரும்புவர். இவர்கள் யோகதிருஷ்டிகள் எனப்படுவர். கடைசியாக தத்துவஞானிகளெனப்படுவோர் உளர். அவர்கள் எதையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து மானுடவறிவினுக்கும் அப்பாற்பட்டதைத் தம்புத்தியின் உதவிகொண்டு உணர விரும்புவர்.

இனி, மதமானது, மன்பதையின் பெரும்பான்மையான பகுதியைத் திருப்திசெய்ய வேண்டுமாயின், இக்கூறிய பலவகைப்பட்ட மனச்சார்புகளுக்கெல்லாம் உணவளிக்கும் ஆற்றலுள்ளதாயிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாற்றல் குறைவுபடுமிடத்து, இப்பொழுதுள்ள மதப்பிரிவுகள் ஒருதலையாகின்றன. இம்மதப்பிரிவினருள் ஒருசாராரிடஞ் செல்வோம். அவர்கள் அன்பையும் ஆர்வத்தையும் பிரசங்கிக்கின்றனர். அவர்கள் பரமனது அருளைப்பாடி கருணைக் கண்ணீர்சொரிந்து, அப்பனது அன்பையும் அவன் ஆட்கொண்ட அன்பர்கள் அனுபவிக்கும் திவ்வியசுகங்களையும்பற்றி உபந்நியசிப்பர். ஆனால் அன்னாரை நோக்கி "நண்பரோ, அஃதெல்லாம் சரிதான்; அதைவிட பலமானது எனக்கு வேண்டும்; கொஞ்சம் யுக்தியும், தத்துவசாஸ்திரமும் கொடும்; விஷயங்களைப் படிப்படியாயும் யுக்தியுக்தமாகவும் ஆராய விரும்புகிறேன்." என்பீரேல், உடனே அவர்கள், "அப்பாலேபோ" என்று உம்மைவெருட்டுவார்கள். அவ்வாறு வெருட்டுவதுடன்மாத்திரம் அமையாது, தங்களாற் கூடுமாயின் ஷிஸ்தானத்துக்கும் அனுப்புவார்கள். இதனால் ஏற்பட்டதென்னவெனில், அம்மதப்பிரிவினர் பக்தர்களுக்குமாத்திரமே பயன்படுவர். ஏனையோர்தாமும் யாதொருசகாயத்தையும் அடைவதில்லை; இருப்பதையும் அழிக்கமுயல்கின்றனர். இன்னும் அவர்கள் இழைக்கும் துன்பம் என்னவெனில்: தாங்கள்தான் இதரர்களுக்கு உதவிபுரிவதில்லையே! அவ்விதரர்களையாவது உள்ளன்புள்ள மெய்யர்களென நம்புகின்றனரில்லை. அவர்கள் கூடியசீக்கிரத்தில் இவ்வுலகத்தை விட்டொழிவதே யாவருக்கும் க்ஷேமகரமென்றுங் கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறே இவர்கள் கூறுவனவெல்லாம் கேடிழைப்பனவாகின்றன. இதுநிற்க, இந்தியா முதலிய கீழ்நாடுகளின் குப்தஞான வித்தையைப்பற்றி, ஆடம்பரமான தீர்க்க சமாஸங்கள் அமைந்த பரிபாஷைகளைக் கொண்டு தர்க்கிக்கும் தத்துவநூற்புலவர் மண்டலத்துக்கு என்னைப்போன்ற சாதாரண மனிதன் ஒருவன் சென்று "ஐயன்மீர், ஆத்தியாத்மிகவழி கைகூடுமாறு எனக்கு ஏதேனும் கூறுவீரோ" என்று வினவினால் அவர்கள் உடனே நகைத்து "நீர் யுக்தியில் எம்மைவிட மிக்கத்தாழ்ந்தவரானமையால், எமது சங்கத்தில் இருக்கத் தக்கவர் அல்லீர்! ஆத்தியாத்மிகவழி உமக்கென்ன தெரியும்?" என்பார்கள். இவர்களெல்லாம் பழுத்த ஞானிகள். நீர் அவர்களை விட்டு வெளியே செல்லுமாறு கதவுவழியைத்தான் காட்டுவார்கள். இவர்களன்றி, சில யோக மதச்சார்பினர், பலவித ரூபங்களைப்பற்றியும், பலவிதமனோவஸ்தைகளைப் பற்

றியும் மனச்சக்தியால் சாதிக்கக்கூடும் பெருங்கருமங்களைப்பற்றியும் பிரசங்கிப்பர். ஒரு சாதாரணமனிதன் அவர்கள்பாற் போந்து "யான்செய்பக்கூடியது எதாயினும் காட்டுங்கள், உங்களைப்போல் சூக்குமவிசாரஞ்செய்ப எனக்குச் சக்தியில்லை, எனக்குத்தகுந்தது யாதாயினும் உதவுவீரோ?" என்று கேட்பானேல், அவர்கள் நகைத்து, "அந்தமூடனைப் பாருங்கள்: அகிஞ்சனன் அப்பா, உனக்கு நாங்கள் சொல்லும் புத்திமதி இதுவே! நீ ஆத்மஹத்தி செய்துகொள்வதே க்ஷேமகரம். நீ இப்பூமியில் இருப்பது வீணே" என்பார்கள். இவ்வாறே உலகமெங்கணும் நடந்துவருகின்றது. இத்தகைய மதப்பிரிவினரில் வைரமேறிய உபதேசகர்களை ஒருங்குசேர்த்து ஓரறையில் அடைத்து, அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் நோக்கி எள்ளி நகைக்கும் அழகிய காட்சியை புகைப்பட மெடுத்தால் எவ்வளவு ஆச்சரியமும் விநோதமுமா யிருக்கும்.?

இதுதான் மதவிஷயமாய் ஜனங்களின் சுபாவம் உள்ளபடி. நான் பிரசாரஞ்செய்ய விரும்பும் மதமானது எல்லாவித மனச்சார்புகளுக்கும் ஒத்ததாயிருக்கவேண்டும்; அதில் தத்துவஞானமும், பக்திரஸமும், சூக்ஷ்மயோக திருஷ்டியும், கர்ம அமைதியும் சமமாய்ப் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். உங்கள் கல்லூரிகளினின்று பட்டோபாத்தியாயர்களும், விஞ்ஞான நூற்புலவர்களும் பொருட்டிறநூல் வல்லோரும் வருவரேல், அவர்கள் யுக்தியே பெமக்குவேண்டுமென்பர். நான்பிரவசனம் செய்யும் மதத்தில் அவர்களுக் கிஷ்டமானவளவு யுக்தி கிடைக்கும். ஆனால், யுக்தியும் சிறிது தூரந்தான்செல்லும். அதற்குமேல் அதுபயன்படாததுகண்டு ஐயா, இனிமேல்செல்ல எங்களாலாகாது, என்று ஒப்புக்கொண்டே தீர்வார்கள். "இதைவிட்டுவிடு, அதைவிட்டுவிடு, தெய்வம், மோக்ஷம் என்னும் இக்கொள்கைகள் மூடபக்தியே" என்பரேல், யான் சொல்வேன்: "ஐயா, தத்துவசாத்திரியாரோ, உமது இவ்வுடல் அதனினும் பெரியமூடபக்தி யன்றோ! இதனை முன் விட்டுவிடும்; போஜனம் பண்ண அகத்துக்கேனும், உமது தத்துசாத்திர ஆசாரியஸ்தானத்திற்கேனும் போகவேண்டாம். தேகத்தைவிடுமின்; முடியாவிட்டால், வாய்பொத்தி சரணகதி இரந்து அங்குபோய் உட்காரும்" என்று ஒவ்வொரு மதத்திலும் தத்துவபாகம் இருத்தல்வேண்டும். இவ்வுலகமனைத்தும் சமஷ்டியில் ஏகமென்பதையும், பிரபஞ்சத்தில் சர்வவியாபகமுள்ள ஸத்தை ஒன்றே யென்பதையும் தத்துவகாண்டம் உபதேசிக்கும் விதத்தை நாம் நிரூபணம் பண்ணவேண்டும். அவ்வாறே, யோகாப்பியாச விருப்பமுள்ளவன் வருவனேல், அவனுக்கு மானஸ விபாகசாஸ்திரத்தை யெடுத்துரைத்து, அதை யவன்முன் பிரத்தியக்ஷமாய் நிரூபிக்க நாம் ஆயத்தமா யிருக்க வேண்டும். நீங்கள் இங்கேவரலாம். வேண்டியதைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்; மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒரு காரியத்தையுஞ் செய்யமுடியாது.　　(தொடர்ந்துவரும்.)

மஹேசகுமாரசர்மா.

KULOTUNGA CHOLAN KOVAI.

ஒட்டக்கூத்த ரநுளிச்செய்த

குலோத்துங்கச் சோழன் கோவை

காப்பு.

கணைக்கோவை யேசொரிந் தன்றிலங் காபுரங் காயரவி
னிணைக்கோவை யீர்த கடாக்களிறேயெழு பார்க்குமொரு
துணைக்கோவைக் கோழிக் குலோத்துங்கச் சோழனைச்சொல்கின்றவைத்
திணைக்கோவை பாட வடிதொறுங் காக்கவின் சேவடியே.

களவியல் - கைக்கிளை.

1. காட்சி.

1. பொன்பூத்த தாமரை செங்குமிழ் நீலம்பொற் கோங்கரும்பு
மின்பூத்த காந்தளும் பூத்தன வேவெகுண் டாருக்கெல்லாங்
கொன்பூத்த வேற்கைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பி
னின்பூத்த கற்பகக் காநடு வேயொ ரிளங்கொடிக்கே.

ஐயம்.

2. சங்கம ராச குலோத்துங்கச் சோழன் றமிழுறந்தைத்
துங்கன் வழிமுத லோனிட மோவவன் சூழிடமோ
வங்கவ னுக்கிரு ணீங்கிட மோவன்றி நண்பிடமோ
சொங்சவி பூங்குழ லாட்கிட மேதெனக் கூறுவமே.

துணிவு.

3. முன்னம் பலருங் கலமீ தலாவரு மூரிமதன்
பின்னம் பலரும் பெயருநெஞ் சேபெருங் காவிரிக்கு
மன்னன் குமார குலோத்துங்கச் சோழன் வரையினிந்தப்
பொன்னங் கொடியனை யாட்கிடம் வேறில்லை பூவிடமே.

குறிப்பறிதல்.

4. போங்கோத ஞாலத் தறிவொன் றிலாத புரவலர்தம்
வெங்கோன் மையுமந்த வெங்கோன்மை யாவும் விலக்கி யென்று
நங்கோ னுறந்தைக் குலோத்துங்கச் சோழ னடாத்து மொரு
செங்கோன் மையுமொத்த வாவிரு நோக்குமிச் சேயிழைக்கே.

இயற்கைப் புணர்ச்சி.

இரந்து பின் னிற்றற் கெண்ணல்.

5. மலையாய்க் குவிந்த தனங்களுள் ளார்கனி வாயிதழ்க்கே
கிலையாய்ச் சுரக்கு மமுதமுள் ளார்சில வேந்தர்க் கெல்லாந்

தலையாச்குஞ் செம்பொற் சரணன் குலோத்துங்கன் றஞ்சை வெற்பி
லலையார்க்குங் கூர்விழி யாரிறப் போர்க்கின்* றளிப்பரன்றே.

இரந்து பின்னிலை நிற்றல்.

6. உள்ளக் கமலத்தி னுள்ளு றியவென் னுவகை யென்னும்
வெள்ளத் தடத்தை விடாவன்ன மேவியன் பாவனைத்துந்
தெள்ளத் தெளிந்த குலோத்துங்கன் கோழிச் சிலம்பின்மதன்
கள்ளச் சலத்தையென் பாலினு நீக்கக் கருதுமினே.

முன்னிலை யாக்கல்.

7. மெய்யா னதுவியர் வாடுமென் றேவிளை யாடல் செய்யீர்
கையா னதுசிவப் பேறுமென் றேமலர் காவிற்கொய்யீர்
சையா சலப்பொன்னி நாடன் குலோத்துங்கன் றஞ்சையன்னீ
ருய்யானந் தன்னு ளொருபாவை போனிற்ப தோதுமினே.

மெய்தோட்டுப் பயிறல்.

8. கோடாத நீதிச்செங் கோலான் குலோத்துங்கன் கோழி மின்னார்
தோடார் மலர்க்குழல் சூழ்வண்டு காடுப்ப பாடல் செய்தும்
பீடார் பொற் றுமரைச் சங்கமுற் றும்பெருங் காவியங்க
ளூடா டியுமிடை நூலைய மேது முணர்ந்திலிரே.

போய் பாராட்டல்.

9. கண்டார் துதிக்குங் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பில்
வண்டார் குழலி முகநடை போல்வளந் தங்களுக்கு
முண்டாக வேண்டி யிரந்திரந் தேயொரு நான்முகனைத்
தண்டா மரையும்வெள் ளன்னமு மின்னமுந்† தாங்குநவே.

இதுவு மது.

10. திக்கானை யெட்டும் பின் காட்டிய வாறுஞ் சிலைவிந்தம் போ
யிக்கா சினிபுக் கொளித்திடு மாறு மிரப்பவர்க்குக்
கைக்காம தேனு குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பின்
மைக்காவி யங்கண்ணி நின்கொங்கை யான்மன மானித்ததே.

இடம் பெற்றுத் தழால்.

11. அத்தாரு நேருங் குலோத்துங்கச் சோழ னளகைவெற்பி
லெத்தா லினிமெலி வாய்மன பேதெழு பாரும் விர்கு
முத்தார் வனமுலை யார்கண்ணி லேயுண்டு மொய்கருணை
கொத்தார் வனமுலை யார்கண்ணி லேயுண்டு கூடிடமே.

---

* றளிப்பர் நெஞ்சே யென்பதும் பாடம். † தாங்கிடுமே யென்பதும் பாடம்.

வழிபாடு மறுத்தல்.

12. கூறும்மை வேற்கைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பில்
வாரு நம் மாதவி காளுங்கள் பான்மறைந் துய்யச் செய்யீர்
தீரு மசோக மடைந்து விற் பீரும்மை நேசித் தெய்தும்
பேரு மசோக மடைந்துநின் றுலென் பிழை யுமக்கே.

இடையூறு கிளத்தல்.

13. செம்மையிற் பைங்கொடி யீர்புண்ட ரீகத் திறங்கொண்டு நீர்
வெம்மையிற் செங்கையின் மீனங்கொண் டெரிந்த வீரியம்போ
லிம்மையிற் செய்ய வடமேரு வுங்கொள்ளி லிப்புவியோ
ரும்மை யத் தஞ்சைக் குலோத்துங்கச் சோழனென்றோதுவரே.

நீடு நினைந் திரங்கல்.

14. என்றோ முகமெடுப் பீரெந்த நாட்செவ் விதழ் திறந்து
நின்றோர் மொழியென் னுடன்மொழி வீர்நிரை யோட்டியபின்
கன்றோட வோட்டுங் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணியன்னீர்
குன்றோ வெனுங்கொங்கை பெங்காட் டிறந்தென்னைக் கூடுவதே.

மறுத் தேதிர் கோடல்.

15. வெப்பார் வெகுளிக் களிற்றுளர் காமத்தின் வெள்ளத்தையா
முப்பார் புணையிற் கடப்பதொப் பாயின மோதஞ்சுற்றுங்
குப்பாவை கேள்வன் குமார குலோத்துங்கன் சோழி வெற்பிற்
றப்பா நிறை பொறுக் கச்செய்தி லேமெய்த் தவநெஞ் சமே.

இதுவு மது.

16. அள்ளற் கடலன்ன மாலான வர்தமக் கங்கொ ருகல்
விள்ளப் படாதொன் றுருகிய தால்வெண்ணெய் வாரியுண்ட
கள்ளத் தொருவன் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணியிலென்
னுள்ளக் கனகல்லு மாலான வர்க்கின் றுருகியதே.

வறிது நகை தோற்றல்.

17. என்னோ திருவுள மிப்பாவை யர்க்கென் றிரங்கு மிந்த
யன்னோ யிருளுக் கிளநில வாயது வண்டமிழைச்
சொன்னோரைக் காக்குங் குமார குலோத்துங்கச் சோழன் வெற்பிற்
பொன்னோ வெனுநிறத் தார்முகத் தாமரைப் புன்னகையே.

முறுவற் குறிப்புணர்தல்.

18. மகத்தான பன்னிரு வெய்யவ ரான்மல ராதவென்ற
னகத்தா மரையா மலர்வித் தாலன் றிராவணனை

யுகத்தான் பொருத குலோத்துங்கச் சோழ னுறந்தை வெற்பின்
மிகத்தான் புதுமை யிவணடை யாமிந்த வெண்ணிலவே.

முயங்குத லுறுத்தல்.

19. நண்ணா ருழைக் குலஞ் சாயவெவ் வேங்கை நடாத்தி யெங்குங்
கண்ணாரக் காக்குங் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணி வெற்பிற்
பெண்ணா ரமுத முயன்றெய்து மாறு பெறப் புகுந்தேம்
விண்ணா ரமுது முயன்றெய்த லாமினி மேதினிக்கே.

இதுவு மது.

20. நட நாணுங் கொங்கைக் கரும்புக்கு மேல்விதி தான்வளைத்த
மட நாண வேலி பறிப்புண்ட தான்மலர்க் கோகனகை
யுட னாக வாழுங் குலோத்துங்கச் சோழ னுறந்தை வெற்பிற்
கட நாக மாக வினிநாந் துணிவது காரியமே.

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

21. தேனென்றும் பாலென்றுந் தேமாங் கனியென்றுந் தீங்கரும்பு
தானென்றுஞ் சொல்வது நாமட்டன் றேவத் தயரதன்பாற்
கானென்ற வாசம் பெறுமால் குலோத்துங்கன் காவிரிவாய்
மீனென்ற கண்ணி யிதழ்த்தேன்றித் தித்ததென் மெய்யெங்குமே.

புகழ்தல்.

22. ஒருகால் விரிதந் தொருகால் குவிதரு மொண்கஞ்சமு
மிருகாலும் வந்துதி யாமதி யாவது மீரருகும்
பொருகா விரித்துறைத் தஞ்சைக் குலோத்துங்கன் பூங்கிரிவாய்
வருகா ரிகைநின் முகம் போலு மென்பதெவ் வாசகமே.

வன்புறை.

அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்து தெளிவித்தல்.

23. செய்யுந் தருமத் துறையூர்க் குலோத்துங்கன் சென்னிவெற்பி
லையுந் தொழிலொழி நன்னுத லேநடு வாதியந்தம்
பெய்யு மணிக்கல முன்போ லணிந்தனன் பேரிகுளை
கையுமென் கையு மொருவர்தம் பாலணி சற்றனவே.

பெருநயப் புரைத்தல்.

24. மண்ணாடு காக்குங் குமார குலோத்துங்கன் வாழுறந்தைக்
கண்ணாடி யெங்குந் திரிவண்டு காள்கதிர் மாமதிக்கே
யுண்ணா னுவதன்றி யம்மதி நாண வொளிருங் கஞ்சப்
பெண்ணார் முகக் கஞ்சம் போலவுண் டோநும் பெருந்தடத்தே.

தேய்வத் திறம் பேசல்.

25. விதியார் பிணைப்பப் பிணைந்தநங் கூட்டம் விலக்கவல்ல
மதியார் சிலருமிவ் வையத்துண் டோமண்டு காவிரிநன்
னதியாதி சங்கம ராச குலோத்துங்க னாக வெற்பிற்
கதியான் மடவன்ன மேயென்னை மேனி கருகுவதே.

பிரியே னேன்றல்.

26. என்றேனு மெய்யு முயிருமொப் பாமென்ன யானஞ்சுவே
னொன்றே யலவிரண் டேயென்கை யாலொரு நாள் விளவிற்
கன்றே யெறிந்த குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணியன்னீர்
சென்றே யுமைப்பிரி யேன்பிரிந் தாலெங்ஙன் றேறுவனே.

பிரிந்து வருகேன்றல்.

27. நீங்கே னுனையொரு போது மின் னேயன்றி நீங்கிலு யிர்
தாங்கேன் வருவதுந் தாழ்ச்சிசெய் யேன்றட மார் பிடத்துப்
பூங்கே கயத்தன் குலோத்துங்கச் சோழன் புகார் வரைவா
யாங்கே நிலாமுகிக் குண்டோ நிலாவிடுத் தாரிடமே.

இடமணித் தேன்றல்.

28. தேனே யுனது விழிகாது சூழ்ந்தென்னச் சென்றுமதுர்
மானேயெம் மூர்வள்ளை மேனுவை நீட்டுமெம் மன்னவர்க்குந்
தானே தலைமைப் பெருமான் குலோத்துங்கன் றஞ்சைவெற்பிற்
பூநேரு நின்றிரு மேனியென் வாடிப் புலம்புவதே.

தேளிவு.

29. வையார் நமைத்தனி வைத்தாலுமீள மனமறப்புச்
செய்யார்நங் காதலர் தேறு நெஞ் சேதெய்வ வேதம் பொய்த்தும்
பொய்யாத சங்கம ராச வரோதயன் பொற்புயத்துக்
கொய்யார மாலைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழியிலே.

பிரிவுழி மகிழ்ச்சி.

சேல்லுங் கிழத்தி சேலவுகண் ணோத்தோடு சோல்லல்.

30. பின்னே சரிகொண்டை யோர்சாந்த ளேந்தவும் பெய்கலையைத்
தன்னே ரிலாதொரு தாமரை தாங்கவுந் தண்டமிழ்க்குப்
பொன்னே பொழியுங் குலோத்துங்கச் சோழன் புகார் வரைவா
யென்னே நடக்கின்ற வாநெஞ்ச மேநம தின்னுயிரே.

பாகனோடு சோல்லல்.

31. முன்பார்த்த வச்சமும் சோர்வோ டுயிர்ப்பு முகவெயர்ப்பும்
பின்பார்த்த நோக்குமென் பேரன்பு மாய்ப் பெரு வேந்த ரெல்லாந்

தன்பாற் பணியுஞ் சரணன் குலோத்துங்கன் றஞ்சை வெற்பின்
மின்பார்த்த வேல்வல வாபார்த்தி யாலொரு மின்செல்வதே.

பிரிவுழிக் கலங்கல்.

ஆயவெள்ளம் வழிபடக் கண்டிது மாயமோ வென்றல்.

32. விம்மாய துன்பத்துக் கன்பாய வெள்ளத்தை மீட்கநெஞ்சே
தம்மாய வெள்ளந் தணந்திங்ங னேதச மாமுகனைக்
கம்மாய வெய்த குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணியன்ன
ரெம்மாய மோசன வோமணம் போனமக் கெய்தியதே.

வாயில் பெற்றுய்தல்.

33. அம்மான் முகமரைக் கும்மதி மீதுச்சு மாதரிக்கு
மிம்மான் விழிவண்டு மானுஞ்சென் றேற மெடுத்தொரம்பாற்
பொய்ம்மானை யெய்த குலோத்துங்கச் சோழன் புகார் வரைவா
யும்மா நலமொன்று கண்டேன்கொண் டேன்களிப் புள்ளத்திலே.

பண்பு பாராட்டல்.

34. பொன்னே யழற்படு முத்தே தொளையுண்ணும் பூப்புலரு
மின்னே கரக்கும்பைந் தேனே யளி யுண்ணும் வெள்விடையோன்
றன்னேயந் தன்னை மறவாக் குலோத்துங்கன் றஞ்சைவெற்பி
லென்னேயிப் பூங்கொடிக் கொப்பாக நாமெடுத் தேத்துவதே.

பயந்தோர்ப் பழிச்சல்.

35. மாமேருப் * பொன்னிறை சாய்நாக லோக † மணி யிறைசாய்த்
தாமேயிவ் வையத்து வாழிய ரோதமிழ்ப் பாவலர்க்குக்
காமேக மன்ன குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பில்
யாமே பெறவின்ப மீந்தாளையீந்த விருவருமே.

கண்படை பெறுது கங்கு னோதல்.

36. தாயாய்ப் புவனம் புரக்குங் குலோத்துங்கன் றஞ்சைவெற்பில்
வாயாற் கெடுபவர் தாமுமுண் டோமலை வாணர் குலத்
தூயா ளாகத்தைக் கங்குலொவ் வாயென்று சொற்றகுற்ற
மோயாம லென்னை வளைத்தது கோபித் துயிருண்பதே.

இடந்தலைப்பாடு.

தந்த தெய்வந் தருமெனச் சேறல்.

37. இட்டாரெப் போது மிடுவா ரிடாரென்று மிட்டுண்கிலார்
பட்டாங்கிலுள்ள‡பரிசின் படிபண் டிராவணனைக்

* பொன்னறையாய் என்பதும்பாடம். † மணியறையாய் என்பதும் பாடம்.
‡ பரிசிதன் றேபண் டிராவணனை யென்பதும் பாடம்.

கட்டாண்மை தீர்த்த குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிமின்னைத்
தட்டாது முன்னந் தருந்தெய்வ மின்னுந் தருநெஞ்சமே.

முந்துறக் காண்டல்.

38. சிந்தா மணிவிளக் கோவிள ஞாயிற்றுச் சேயழ்கோ
மந்தா கினிரத்ன மாலைகொல் லோமத மாரிசிந்திக்
கந்தாருஞ் சூலைக் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பிற்
கொந்தாடு காநடு வேகின்ற தேதென்று கூறுவதே.

முயங்கல்.

39. தேனுந் துவர்க்கும் பசும் பாகுங் கைக்குமத் தீங்கரும்பு
தானும் புளிக்குங் கனிகளுங் காருந் தசமுகன்பாற்
கூனுஞ் சிலைக்கைக் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பி
லீனுந் தளிர்நிறத் தாளிதழ்த் தேனுண்ட வன்னிதழ்க்கே.

புகழ்தல்.

40. பிறையாயு மங்கை நுதலுக்கொவ் வாய்பிறை போய்க்கலையா
னிறையாய போது முகத்துக்கொவ் வாய்நெடுங் காவிரிபூந்
துறையாதி சங்கம ராச குலோத்துங்கச் சோழன்வெற்பின்
மறையாய் நிற்பாய்வரு வாயென்னை நாண மதியுனக்கே.

ஆயத் துய்த்தல்.

41. தண்டா ரகையின் கணநடு வேயொரு தண்மதியங்
கண்டா லலது சிறப்பில்லை யேநவ கண்டமெல்லாங்
கொண்டா ளுஞ் சங்கமராச குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பின்
மண்டாய வெள்ளத் தெழுந்தருள் வாய்மெல்ல வாணுதலே.

பாங்கற் கூட்டம்.

தலைவன் பாங்கனைச் சார்தல்.

42. வெயிற்கே நிழலும் பசிக்கே யமுதும் வினைக்கறமும்
பயிர்க்கே புயலுமுண் டாயது போற்பண்டு வாரியுண்ட
தயிர்க்கே கட்டுண்ட திருமால் குலோத்துங்கன் றஞ்சைவெற்பி
லுயிர்க்கேத நீக்க நமக்குயிர்ப் பாங்க னொருவனுண்டே.

பாங்கன் றலைவனை யுற்றதுவினாதல்.

43. தீதோரை மாற்றித் திசைகாத்த தோசெஞ்சொ லேழிசையிற்
போதோடு பட்ட புலர்ச்சி கொல்லோ பொன்னி பூகச்சென்னி
மீதோத மோது முறந்தைக் குலோத்துங்கன் வெற்பண்ணலே
யேதோ வறிகின்றி லேன்திரு மேனி யிளைக்கின்றதே.

தலைவ னுற்ற துரைத்தல்.

44. கானகத் தார்புனைந் தோனண்ப னேயுட் கலையனைத்துந்
தானகச் சேர்ந்து தளரச்செய் தேதரை யேழுமொரு
கோனகக் காக்குங் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பின்
மானக மொன்று விழுங்கிய தாலென் மதியையின்றே.

சுற்றறி பாங்கன் கழறல்.

45. அல்லோ வெயிலைப் பொருமெறும் போவழ லோவெனை மொய்க்குங்
கல்லோ குழையுங் கடலோ விரங்குங்கல் யாணிப்பிரான்
வில்லோத மீது குனித்தோன் குலோத்துங்கன் வெற்பிலொரு
சொல்லோதி யேயின் மதிமயக் சாயிற்குந் தேர்மன்னனே.

கிழவோன் கழற்றெதிர் மறுத்தல்.

46. பண்ணுசை பூண்ட குலோத்துங்கச் சோழன் பதித்தஞ்சைவாய்ப்
பெண்ணுசை யார்க்கும் விடாதுநண் பாமுனிப் பெண்கொடிக்காய்
விண்ணுடர்கோன் கொண்ட காமத்தி னல்வந்த வேள்கணையாற்
புண்ணு யிரங்களைக் கண்ணு யிரமெனும் பொன்னுலகே.

பாங்கன் கிழவோற் பழித்தல்.

47. மானக நாணிற் குழைந்துள்ள மேரு வரைதிரும்பப்
பூநாக நாணிற் குழைந்ததன் றேபொரும் பேய்க்குத் தெவ்வ
ருனக நல்குங் குலோத்துங்கச் சோழ னுறந்தைவெற்பிற்
கானகத் தார்க்குழ லார்க்கைய நீமனங் கட்டுண்டதே.

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல்.

48. சூழிவேலை கட்டு முறந்தைக் குலோத்துங்கச் சோழன்வெற்பில்
வழிவேலை யன்ன கலைநண்ப னேயந்த மானனையாள்
விழிவே லெறிந்த வெம் புண்வழி யேவெய்ய தீயெனநின்
மொழிவே லெறிகுவை யாலினி யாற்ற முடிவதன்றே.

இதுவு மது.

49. இந்நா ளொருத்தி தருகாமத் தீநண்ப யாரவிப்பார்
பொன்னூருஞ் செல்வப் புகார்மன் குலோத்துங்கன் புண்ணியமாந்
தொன்னூண் மரபோர் தொடுங்கடற் கேனுமத் தொன்மரபோர்க்
கந்நாள் வருவித்த வானதிக் கேனு மவிக்கரிதே.

பாங்கன் றன்மனத் தழுங்கல்.

50. மேலாய சான்றவர் வேய்பொன்னு நம்பொரு வேந்தனுமே
போலா மெனவிருந் தோமிரு பேரையும் பூகண்டமோர்

கோலா லளிக்குங் குமார குலோத்துங்கன் கோழிவெற்பின்
மாலாழி யின்றுமன் றும்மறைத்தாலென்னை வாய்நமக்கே.

இதுவு மது.

51. தடபார் விசும்பினிற் கோர்மதி பாரின் றலைவர்மதி
யிடமா மதியிரண் டென்றிருந் தோமிரு மாமதியுங்
கடமார் களிற்றன் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பிற்
மடமா ரிரண்டு மறச்செய்த வேதினி வாய் நமக்கே.

டாங்கன் றலைவனே டழுங்கல்.

52. மேகம் பணியுங் குழலா ளொருத்திக் குண் மெய்வருந்து
மோகம் பலசொல்வி யுந்தணி யாய்முனை வேலுடனே
காகம் படருங் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிவெற்பிற்
பூகம்ப மெய்தி லதையார் தடுப்பார்தம் புந்திகொண்டே.

எவ்விடத் தேவ்வியற் றென்றல்.

53. வாமா நகுலன் குமார குலோத்துங்கன் வாழுறந்தைக்
கோமாஅன் கொடியிருக் குங்குடி யென்செழுங் கோகனகப்
பூமா னறிய விதழா யிரக்கடை பூட்டுமில்லோ
காமானு போதி யிடமே தியலேது காவலனே.

அவனஃ திவ்விடத் திவ்வியற் றென்றல்.

54. பண்ணுகுங் கண்டம் பயோதரங் கோடர்தப் பைந் தொடிக்குத்
தண்ணுகுஞ் சொற்பிறை தான் குளங் காண் டமிழ் வாணர்தங்க
ளெண்ணுகுட் வண்மைக் குலோத்துங்கன் கோழி யிடத்து நண்பா
கண்ணுகு மாவிடந் தோள்வரை யாமிடங் காவிடமே.

பாங்க னிறைவனைத் தேற்றல்.

55. கிளி போய் மொழிகற்பக் கேகயம் போய்க்கிளர் சாயல் கற்ப
வளி போய் விழிகற்ப நிற்குமப் பாவை யழகுகண்டு
களி போ தகமன் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணி வெற்பா
வொளிபோது நின்னிலை யான்காண் பளவு முளந் தெளியே.

குறிவழிச் சேறல்.

56. மூலைவான் பகைப்பந் தடிக்குங் கொல் லோமுன் குழைப் பகையா
லலைவாய்ப் பொன்னூசலை யாட்டுங் கொல் லோ வளசப் பகையாற்
சலைவாரி தேறுங் குலோத்துங்கச் சோழன்கல் யாணிப் பிரான்
மலைவாரக் காமலர் கொய்யுங் கொல் லோ மன்னன் பன்னுயிரே.

இறைவியைக் காண்டல்.

57. மூலையே முறுவன் முலையேய நளின முகிழ் மருங்கு
லிலையே வயிறும் வடத்திலை யேயெண்ணி லாதவெண் ணெண்

தமிழ் புத்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப
1.	ஞானபோதினி (Vol. I, II, III, IV. Each)	2	8	0
2.	வர்ண வைத்திய சாஸ்திரம்	0	8	0
3.	மச்சபுராணம் (செய்யுள்)	2	8	0
4.	திருமுல்லைவாயிற்புராணம்(காலிகோகட்டடம்)	0	12	0
5.	செய்யுட்கோவை (காலிகோ பவுண்டு)	0	13	0
	,, (ஸ்டிப் போர்ட்)	0	10	0
6.	விவேக விளக்கம்	0	4	0
7.	வாசகத்திரட்டு	1	4	0
8.	நகைப்பைத்தியம் (முதற்பாகம்)	0	8	0
	,, (இரண்டாம்பாகம்)	0	8	0
9.	மரியாதைராமன் கதை, அப்பாஜிகதை	0	1	6
10.	இந்தியாவின் எதிர்கால நிலைமை (விவேகாநந்த சுவாமிகள் செய்த பிரசங்கம்)	0	1	0
11.	இந்தியா வாழ்க்கையில் வேதாந்த நிலைமை	0	1	6
12.	ரூபாவதி புதிய நாடகம்	1	0	0
	,, (ஸ்டிப்போர்ட்)	1	8	0
13	கலாவதி (காலிகோபவுண்டு)	1	12	0
14.	ஸ்ரீ கிருஷ்ண நாடகாலங்காரம்	0	12	0
5.	கலிங்கத்துப் பரணி	0	8	0
.	நளவெண்பா (மூலம்)	0	4	0
7.	சரசாங்கி	1	0	0
.	பஞ்சதந்திர வசனம்	0	4	0
.	ஔவை குறள் மூலம்	0	2	0
20.	மணியசிவனார் சரித்திரம்	0	2	0
21.	மறைசையந்தாதி யுரை	0	5	0
22.	தற்காப்பு நியமம்	0	1	0
23.	நாடகவியலுரை	0	8	0
24.	சித்தாந்தப் பிரகாசிகை	0	2	0
25.	சுகுணசுகேசர்	0	12	0
26.	லீலாவதி சுலோசனை (Cloth)	1	0	0
	(Paper	0	12	0
27.	சூளாமணி வசனம்	0	12	0
28.	பட்டணத்தார் பாடல் மூலம்	0	4	0
29.	பட்டணத்தார் பாடலுரை	1	12	0

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதிக்கொள்க.

தாம்ஸன் கம்பெனி,
பாபம்ஸ் பிராட்வே, சென்னை